Darshan Singh

Η Κραυγή της Ψυχής

Darshan Singh

Η Κραυγή της Ψυχής

(Μυστικιστική Ποίηση)

Sawan Kirpal Publications

Τίτλος Πρωτοτύπου: ***The Cry of the Soul 1977***

Library of Congress Catalog Number: 77-72197 ISBN Number: 0-918224-02-0 ISBN Number: 0-918224-03-9

First Edition: February 6, 1977 Second Printing: 1979 Third Printing: 1983

45 175 Naperville Rd., Naperville. IL 60563
and 2 Canal Road, Vijay Nagar, Delhi 110009, India

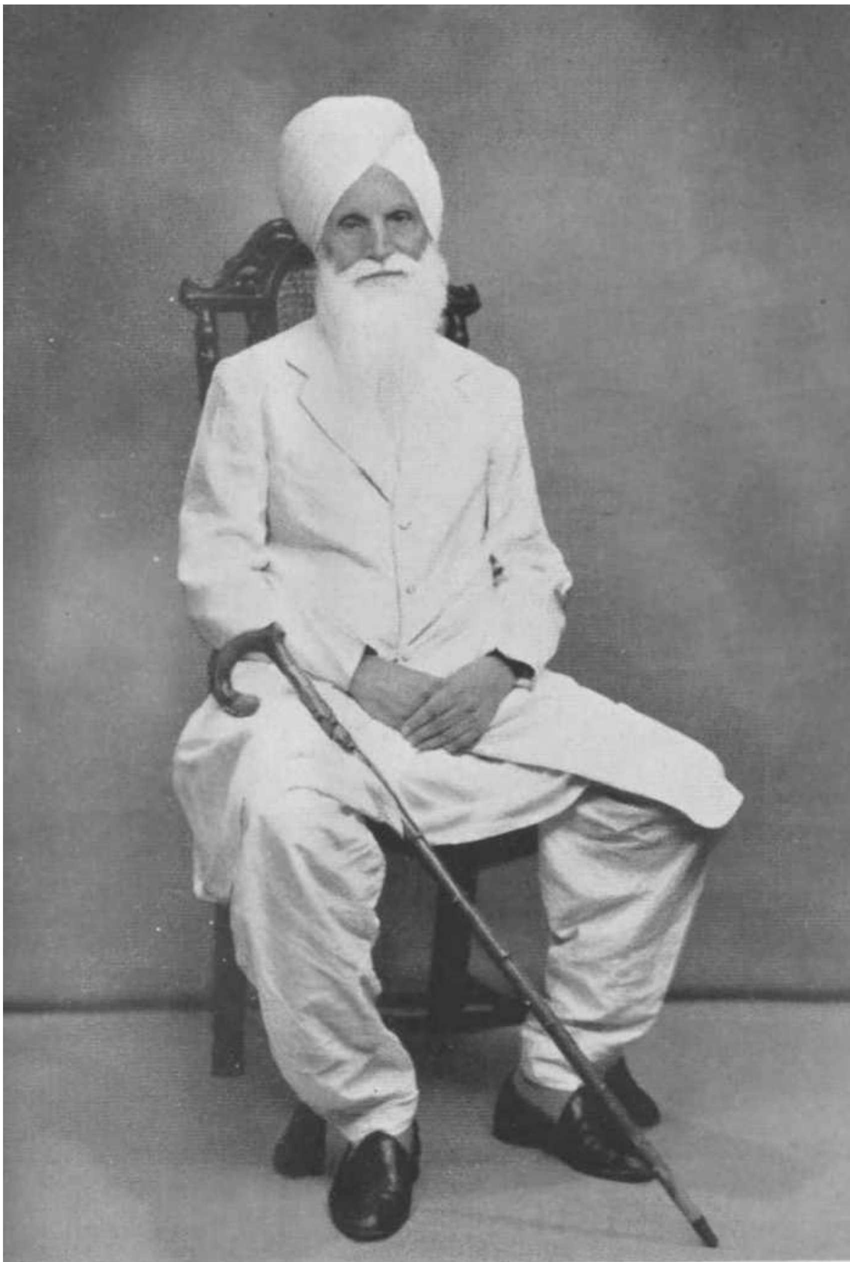
Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

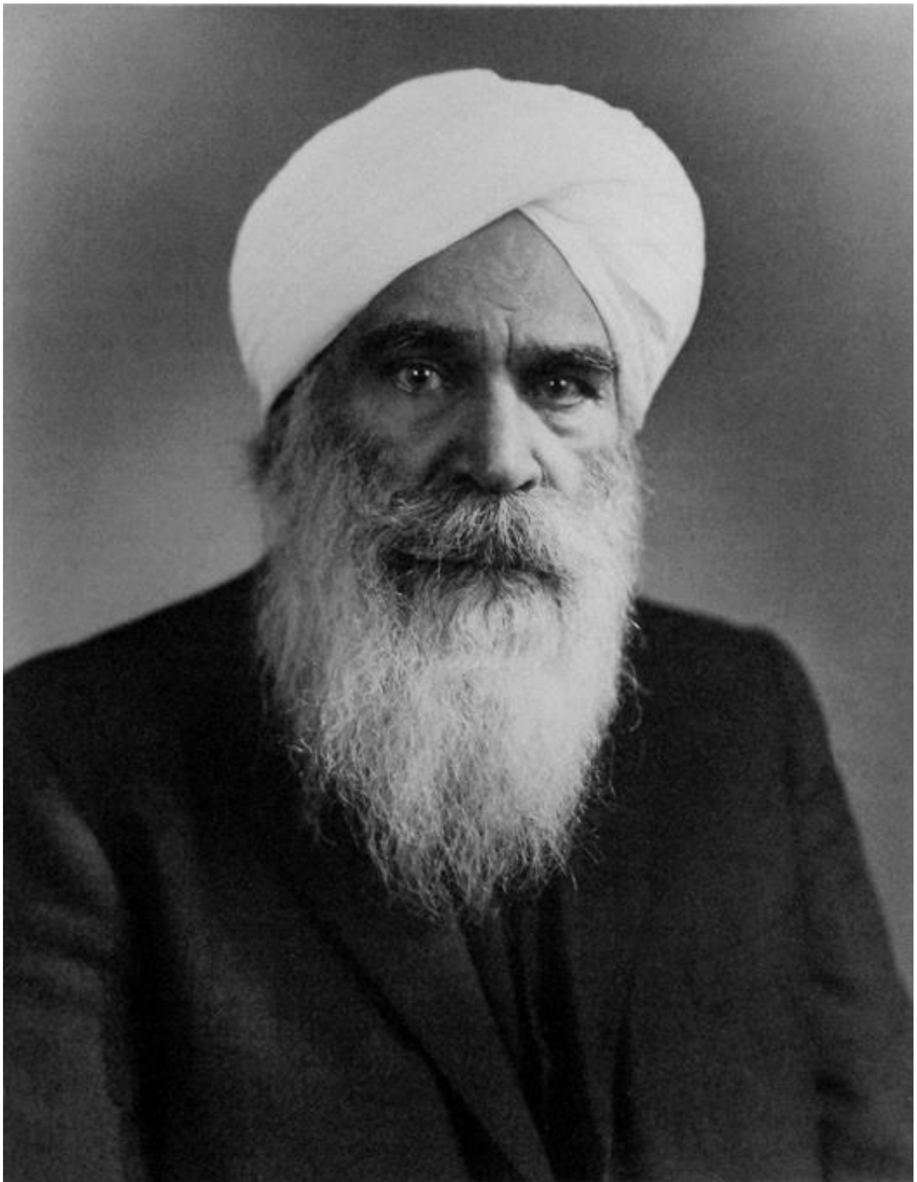
Science of Spirituality : https://www.sos.org/el/

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
http://www.sos.org/el

Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj
(1858 -1948)

Raram Sant Kirpal Singh Ji Maharaj
(1894 -1974)

Αυτά τα λουλούδια της αφοσίωσης τα καταθέτω στα ιερά πόδια του Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj κάτω από την πνευματική καθοδήγηση του οποίου, άναψαν πυρσοί και φώτισαν το σκοτεινό μονοπάτι της ζωής μου. Στο φως τους βαδίζω με μόνο σκοπό την παγκόσμια αδελφότητα και αγάπη

και στον

Par am Sant Kirpal Singh Ji Maharaj
στο σεβαστό πατέρα μου
που κράτησε ένα ασήμαντο πλάσμα
στη Πνευματική του αγκαλιά
και διαμόρφωσε τη ζωή μου
σύμφωνα με τις ανώτερες πνευματικές αξίες.

TABLE OF CONTENTS

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Sant Darshan Singh Ji Maharaj
(1921 -1989)

Ο σημερινός Διδάσκαλος Sant Rajinder Singh Ji Maharaj (1946 -)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ι. ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τα ποιήματα του Sant Darshan Singh στην Ουρδική* γλώσσα είναι γραμμένα με την κλασσική ψηλή τεχνική και μορφή που συναντάει κανείς στην Περσική παράδοση. Στην Ινδία θεωρείται ο κορυφαίος αυτού του είδους ποίησης. Άρχισε να γράφει ποιήματα σε ηλικία 17 ετών και τα ποιήματά του αυτά, που όλα χωρίς εξαίρεση χαρακτηρίζονται από μία πνευματική διάθεση, καλύπτουν μια μεγάλη ποικιλία θεμάτων.

Εκτός από το *“Χαιρετίσματα στους εν Θεώ Αδελφούς και Αδελφές”* και το *“Ένα Δάκρυ από το Μάτι του Διδασκάλου”* που και τα δύο γράφτηκαν στα Αγγλικά, όλα τα άλλα ποιήματα αυτής της συλλογής μεταφράστηκαν από την Ουρδική γλώσσα στα Αγγλικά από τον ίδιο τον ποιητή και αντιπροσωπεύουν ένα μικρό δείγμα από το συνολικό έργο της ποιητικής του εργασίας. Σχεδόν όλα τα ποιήματα που διαλέχτηκαν γι’ αυτή τη συλλογή ήταν εμπνεύσεις που προέρχονταν από την άπειρη αγάπη του συγγραφέα για τον μεγάλο πνευματικό του Διδάσκαλο Hazur Baba Sawan Singh τον Άγιο της Beas και για τον Sant Kirpal Singh που υπήρξε πνευματικός διάδοχος του Hazur Baba Sawan Singh και πατέρας του ποιητή.

Ο *Sant Darshan Singh* έχει ήδη δημοσιεύσει δύο ποιητικές συλλογές. Το *“Talash - e - Noor (Η Αναζήτηση του Φωτός)”* και το *“Manzil - e - Noor (Η κατοικία του Φω*τός)”.

*Στην Ινδία μιλάνε δεκάδες γλώσσες. Η γλώσσα Urdu είναι μία από τις σημαντικότερες και θεωρείται η γλώσσα των τεχνών και των επιστημών. Είναι εξαιρετικά πλούσια και μοναδική για να περιγράφει ένας λόγιος ή ένας ποιητής συναισθήματα και βαθιά νοήματα που αφορούν τις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους και με τη θεότητα. Η γλώσσα αυτή μιλιέται και σε άλλες γειτονικές με την Ινδία χώρες, όπως στο Πακιστάν στη Περσία κ.λπ.

Και τα δύο αυτά βιβλία είχαν μεγάλη απήχηση στον κόσμο της ποίησης στην Ινδία και ο συγγραφέας θεωρείται σήμερα ο σημαντικότερος μυστικιστής ποιητής που γράφει στην Ουρδική γλώσσα. Ο ίδιος ο ποιητής θεωρεί ότι η επιτυχία του δεν οφείλεται σ' αυτόν αλλά στο Διδάσκαλό του, Hazur Sawan Singh και λέει σχετικά:

Επειδή ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Sant Kirpal Singh διάβαζε με προσοχή όλα μου τα ποιήματα και τα διόρθωνε ό-που το έκρινε σκόπιμο, έχουν την καλή τύχη να έχουν το δώρο της φόρτισης απ' Αυτόν. Έτσι αν η ποίησή μου τράβηξε την προσοχή του κοινού και συγκίνησε την καρδιά κάποιου αναγνώστη, ο έπαινος γι' αυτό ανήκει ολόκληρος στον αγα-πημένο μου πατέρα και στον πνευματικό μου μέντορα Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj που μου εμπνεύσανε αυτές τις αποκαλύψεις. Εγώ το μόνο που έκανα είναι η αποτύπωση αυτής της εργασίας.

0 *Διδάσκαλος* Darshan Singh *συνήθιζε να λέει:* «Επειδή η ποίηση είναι ένα μέσο για να εκφράσει κανείς τις πιο βαθιές του σκέψεις, γι' αυτό η δική μου ποίηση έχει μια μυστικιστική διάσταση». Ακόμα έλεγε: «Ο μυστικισμός είναι ο μόνος τρόπος να εξελιχθεί ο κόσμος από το χάος».

Αυτή η συλλογή ποιημάτων του Sant Darshan Singh καλύπτει μια περίοδο 36 ετών. Ο ίδιος μας λέει ότι με τη μετάφραση των ποιημάτων από την Ουρδική γλώσσα όχι μόνο αλλοιώνεται η μορφή τους, αλλά χάνεται ο ρυθμός και η συνήχηση. Ακόμα και το μήνυμα μπορεί να διαστρεβλωθεί αν κανείς δεν γνωρίζει τους συμβολισμούς που χρησιμοποιούνται σ' αυτό το είδος ποίησης. Στη Περσική μυστικιστική ποίηση ο πνευματικός διδάσκαλος συχνά αναφέρεται σαν *«Πολυαγαπημένος» σαν «Οινοχόος»* ή σαν *«Κύριος της Ταβέρνας».* Ακόμα πολύ συχνά, όπως και στη μυστικιστική ποίηση του Χριστιανού άγιου Ιωάννη του Σταυρού, τα ποιήματα του μοιάζουν να έχουν ένα ερωτικό λυρισμό που στην πραγματικότητα είναι πνευματική έκσταση. Έτσι και τα ποιήματα στο Rublicat, του Omar Klayyam αντίθετα με ότι πιστεύεται, έχουν πνευματική και όχι αισθησιακή διάθεση. Ένας συμβολισμός ακόμα, είναι και η Θεία μέθη των μαθητών που συμβολίζεται με τη μέθη που προκαλεί

«το κρασί» που με αφθονία προσφέρεται από το Διδάσκαλο στους μαθητές του.

Ο συμβολισμός είναι επίσης ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό στην Ουρδική και Περσική ποίηση που δίνει μια ιδιαιτερότητα αλλά προσφέρει και μια δυνατότητα συμπύκνωσης ενός κόσμου από έννοιες σε ένα μόνο στίχο. Ακόμα μεταφέρει μια έννοια σε διαφορετικά επίπεδα. Έτσι μπορεί για παράδειγμα ένας συμβολισμός να αφορά τη γήινη και συγχρόνως και τη μυστικιστική αγάπη. Ένα τέτοιο είδος ποίησης ονομάζεται *«ghazal»* ή *«λυρική»* ποίηση.

Τα περισσότερα ποιήματα αυτής της συλλογής εξυμνούν τη σχέση του πιστού με τον πνευματικό του Διδάσκαλο, τον Πολυαγαπημένο. Ο Πολυαγαπημένος είναι μία ψυχή που έχει φθάσει να επικοινωνεί με το Θεό. Με αυτή την ψυχή ο μαθητής επιθυμεί με λαχτάρα να ενωθεί. Στα ποιήματα του Sant Darshan Singh διακρίνουμε τη φλόγα, την αγωνία και την ένταση αυτής της επιθυμίας. Η ψυχή δεν γνωρίζει ανάπαυση μέχρι να ενωθεί με τον Αγαπημένο με *«μυστικιστικό γάμο»*. Όταν συμβεί αυτό, ο πιστός γίνεται ένα με το Διδάσκαλο που με την άπειρη Χάρη του, τον οδηγεί μέχρι να ενωθεί με το Θεό, γεγονός που είναι και ο πραγματικός σκοπός της ανθρώπινης ζωής.

Οι διδάσκαλοι όλων των θρησκειών μας έδωσαν το ίδιο μήνυμα: Σαν άνθρωποι είμαστε όλοι ίδιοι, ανεξάρτητα από τα εξωτερικά σωματικά μας γνωρίσματα. Είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου Θεού και ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής είναι η ενσυνείδητη ένωση της ψυχής μας με το Θεό. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με τη Χάρη ενός Θεανθρώπου* ο οποίος την ώρα της μύησης ενώνει την ψυχή με το Εσωτερικό Φως και τον Εσωτερικό Ήχο που είναι οι δύο κύριες εκφράσεις του Θεού, οι οποίες διαποτίζουν όλη τη Δημιουργία Του. Έτσι η Ψυχή αρχίζει το ταξίδι της πίσω στον Οίκο του Πατέρα, πάντα κάτω από την καθοδήγηση και την προστασία του Διδάσκαλου.
Οι Διδάσκαλοι μας διδάσκουν, πως πρέπει να ζούμε σα μία παγκόσμια αδελφότητα και να μη βλάπτουμε κανένα ζωντανό

«Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή· ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι’ εμού».

δημιούργημα. Αν δεχθούμε κάτι τέτοιο η χορτοφαγική διατροφή είναι απαραίτητη. Οι Διδάσκαλοι ακόμα υπογραμμίζουν την ουσιαστική ομοιότητα όλων των θρησκειών και συνιστούν την αγνή ζωή και την ανιδιοτελή προσφορά και αγάπη για όλους. Πραγματικά ο χαρακτήρας και η φιλοσοφία αυτού του Πνευματικού Μονοπατιού στηρίζεται στην αγάπη και έχει ονομαστεί και *"Μονοπάτι της Αγάπης"*. Αγάπη πάνω απ' όλα για το Διδάσκαλο του οποίου η σεπτή και ευλογημένη παρουσία ξυπνάει το πνεύμα που κοιμάται μέσα μας. Στο Μονοπάτι αυτό της αγωνίας και των δακρύων, όπως φαίνεται μέσα από τους στίχους πολλών ποιημάτων του Sant Darshan Singh, η ψυχή με τη φλόγα της αγάπης που τη διακατέχει, δεν μπορεί να βρει ησυχία μέχρι να γίνει ένα με τον Αγαπημένο.

— Όπως ο ίδιος λέει:

> *«Η ποίηση στην πραγματικότητα είναι "η κραυγή της ψυχής" και συνήθως εκφράζει τον πόνο του χωρισμού. Τα ποιήματα γεννιούνται όχι μέσα από τη μέθη που προκαλεί το κρασί, αλλά από το πάθος και την αγωνία που ξεχειλίζουν αυθόρμητα μέσα από την καρδιά.))*

Μέσα στα ποιήματα του Sant Darshan Singh καθρεφτίζεται η βαθιά αφοσίωση του ποιητή για τον Αγαπημένο του. Είναι ποιήματα που εκφράζουν την Θεϊκή μέθη, την αγωνία και την έκσταση που διακατέχουν αυτούς που ακολουθούν το Πνευματικό Μονοπάτι και πάνω απ' όλα μας δημιουργούν μια θεία ανησυχία και πόθο για να φτάσουμε και εμείς στο ίδιο Σκοπό. Μας γεμίζουν με υπομονή και δύναμη για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς τον Οίκο του Πατέρα.

II. Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο Darshan Singh γεννήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 1921 στην Kountrilla ένα χωριό της επαρχίας Rawalpindi που σήμερα ανήκει στο Πακιστάν. Ο πατέρας του, Sant Kirpal Singh (1894 - 1974) από πολύ μικρός είχε πνευματικές ανησυχίες μέχρι που το 1924 βρήκε απάντηση στα ερωτήματά του κοντά στον Hazur Baba Sawan Singh Ji (1858 - 1948) που κατοικούσε στο χωριό Beas της επαρχίας Punjab στην Ινδία. Από τότε ο Baba Sawan, ο Άγιος της Beas, έγινε φωτεινός φάρος για όλη την οικογένεια του Sant Kirpal. Ο Darshan ήταν μόλις έξι ετών όταν ο Baba Sawan Singh Ji τον μύησε στα μυστήρια του Λόγου (τη Surat Shabd Yoga ή Yoga του Ακουστικού Ρεύματος). Τότε "Βαπτισμένος εν Πνεύματι Αγίω" έτρεξε στον πατέρα του χαρούμενος αναφωνώντας «Πατέρα, πατέρα τι εμπειρίες είχες εσύ όταν μυήθηκες, εγώ έφτασα να δω τα Εσωτερικά άστρα!».

Μερικά χρόνια αργότερα ο Διδάσκαλος Hazur συμβούλεψε το νεαρό Darshan να σπουδάσει Φιλολογία στο πανεπιστήμιο και ακόμα Περσική γλώσσα και Ιστορία, αντί για τις φυσικές επιστήμες στις οποίες τότε φαινότανε ότι είχε κλίση. Έτσι και έγινε, με αποτέλεσμα σαν φοιτητής ο Darshan να αισθανθεί ένα δυνατό έρωτα για την Περσική και Ουρδική μυστικιστική ποίηση που μεγάλωνε καθώς περνούσαν τα χρόνια και που τον ενέπνευσε να ασχοληθεί και ο ίδιος με αυτή τη μορφή της ποίησης.

Σε ηλικία δεκαεπτά ετών ο Darshan συνέθεσε το πρώτο ποίημα προς τιμή του Αγαπημένου του Hazur. Στο ποίημα αυτό ο πατέρας του, έγραψε το πρώτο ημίστιχο και στη συνέχεια του ζήτησε να συμπληρώσει το ποίημα. Η απαγγελία του ποιήματος έγινε στον επόμενο εορτασμό των γενεθλίων του Hazur στη Beas και έκανε πολύ καλή εντύπωση. Ο Μεγαλοπρεπής Hazur ζήτησε από τον Darshan να επαναλάβει

πολλούς στίχους από το ποίημα, γεγονός που στην Ινδία αποτελεί ένδειξη ευαρέσκειας. Το ποίημα αυτό είναι το πρώτο που περιέχεται σ' αυτήν τη συλλογή.

Δυο χρόνια μετά από αυτή την πετυχημένη αρχή, ο Darshan Singh προέδρευσε σε ένα Ποιητικό Συμπόσιο στη Beas που οργανώθηκε πάλι με την ευκαιρία των γενεθλίων του Hazur και από τότε έγινε συνήθεια να απαγγέλει πολλά από τα ποιήματά του σε διάφορα μεγάλα Satsang. Με τη πάροδο του χρόνου ο Darshan άρχισε να γίνεται ιδιαίτερα γνωστός στους Urdu φιλολογικούς κύκλους και όπως ο πατέρας του, Sant Kirpal Singh που έγραψε επίσης πολλά ποιήματα προς τιμή του Hazur στις γλώσσες Urdu και Panjab με το ψευδώνυμο "Jamal", το ίδιο και αυτός τελείωνε τα ποιήματα του και τα υπέγραφε με τις λέξεις «Με την πένα του Darshan».

Το 1965 ο Darshan Sing κυκλοφόρησε την πρώτη ποιητική συλλογή του με τίτλο "Talash - e - Noor" που σημαίνει "Η αναζήτηση του Φωτός".

Τον πρόλογο αυτής της συλλογής που στην ουσία είναι ένας ύμνος για το παγκόσμιο μήνυμα που μας έδωσαν όλοι οι μεγάλοι άγιοι και προφήτες της Ανατολής και της Δύσης, έγραψε ο Sant Kirpal Singh. Τα ποιήματα αυτής της συλλογής γράφτηκαν ακριβώς για να τους τιμήσουν. Ο Krishna, ο Βούδας, ο Mahavira, ο Ζωροάστρης, ο Ιησούς, ο Μωάμεθ και ο Na- nak είναι μερικές από τις θείες προσωπικότητες τις οποίες ο ποιητής εξυμνεί μέσα από το ποιητικό έργο του, που αναβλύζει μυστικιστική αγάπη.

Τέσσερα χρόνια μετά την πρώτη ποιητική συλλογή κυκλοφόρησε μια δεύτερη με τίτλο *"ManzíI - e - Noor" π* ου σημαίνει *"Η κατοικία τον Φωτός"*. Τη συλλογή αυτή ο Darshan Singh αφιέρωσε στην επέτειο για τα 500 χρόνια από τη γέννηση του Διδάσκαλου Nanak. Με αυτή ο ποιητής αποδίδει φόρο τιμής στη ζωή και τα διδάγματα του μεγάλου αυτού απόστολου της Ειρήνης. Η Ουρδική Ακαδημία βράβευσε αυτή την ποιητική συλλογή που καθιέρωνε τον Sant Darshan Singh σαν τον πιο διακεκριμένο σύγχρονο μυστικιστή ποιητή της Ουρδικής γλώσσας.

Ο Darshan Singh πιστεύει ότι για να λύσουμε οποιοδήποτε

πρόβλημα πρέπει να πηγαίνουμε στη ρίζα του και γι' αυτό και η ποίησή του σταθερά κατευθύνει τον ακροατή προς την Πηγή του Πνεύματος και εξυμνεί τη Δύναμη από την οποία πηγάζουν τα πάντα. Θεωρεί ότι η ποίηση σαν ένα θείο δώρο δίνει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να εκφράζει τις πιο βαθιές πνευματικές του ανησυχίες. Πιστεύει ότι η μυστικιστική ποίηση γεννιέται μέσα από την επιθυμία του ανθρώπου [της ψυχής του] να φτάσει τα ανώτερα πνευματικά επίπεδα, με την αυτοπειθαρχία και τον έλεγχο των γήινων επιθυμιών του.

Οι Διδάσκαλοι της Surat Shabd Yoga δεν πιστεύουν στον "αρνητικό μυστικισμό" που θέλει τον άνθρωπο ασκητή στη ζούγκλα να απαρνιέται απομονωμένος τον κόσμο. Διδάσκουν τον "θετικό μυστικισμό" που είναι μια Εσωτερική απόσπαση, η οποία τον κάνει ικανό να αντιμετωπίζει με επιτυχία τα καθήκοντα και τα προβλήματα της καθημερινής ζωής μέσα στο κοινωνικό του περιβάλλον. Οι ίδιοι οι Διδάσκαλοι ζούνε σύμφωνα με αυτά που διδάσκουν στους άλλους και πάντοτε κερδίζουν το ψωμί τους εργαζόμενοι, χωρίς να στηρίζονται με κανένα τρόπο στις προσφορές των οπαδών τους. Ακολουθώντας αυτή την τακτική ο Darshan Singh όταν έφτασε τα εικοσιένα του χρόνια φρόντισε να διοριστεί δημόσιος υπάλληλος στο Δελχί. Με την πάροδο των χρόνων, πέρασε όλες τις δημοσιοϋπαλληλικές βαθμίδες μέχρι που κατέλαβε τη θέση του Εντεταλμένου Γραμματέα της Ινδικής Κυβέρνησης. Το 1943 ένα χρόνο μετά το διορισμό του, παντρεύτηκε και στη συνέχεια απόκτησε δύο γιούς. Όλα αυτά τα χρόνια ζούσε με την οικογένειά του στο Δελχί. Ενώ ζούσε μέσα στον κόσμο και εκπλήρωνε τα γήινα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις του, συγχρόνως αφιέρωνε χρόνο και για τις πνευματικές του αναζητήσεις. Η ποίησή του είναι μια ζωντανή μαρτυρία για τη θέρμη αυτής της αναζήτησης.

Μία μεγάλη στροφή έγινε στη ζωή του Darshan Singh το 1948, που είχε σαν αποτέλεσμα να αλλάξει όλη του η ζωή. Ο Hazur Baba Sawan Singh άφησε το γήινο επίπεδο στα 90 του χρόνια και ο πνευματικός Του μανδύας, έπεσε στους ώμους του πατέρα του ποιητή Sant Kirpal Singh ο οποίος από τότε έγινε ο ζωντανός Διδάσκαλος της Surat Shabd Yoga. Από την εποχή εκείνη ο Darshan Singh άρχισε να υπηρετεί τον

πατέρα του σαν τον Παγκόσμιο Πατέρα, όπως ακριβώς και ο ίδιος Kirpal είχε υπηρετήσει τον Αγαπημένο Hazur.

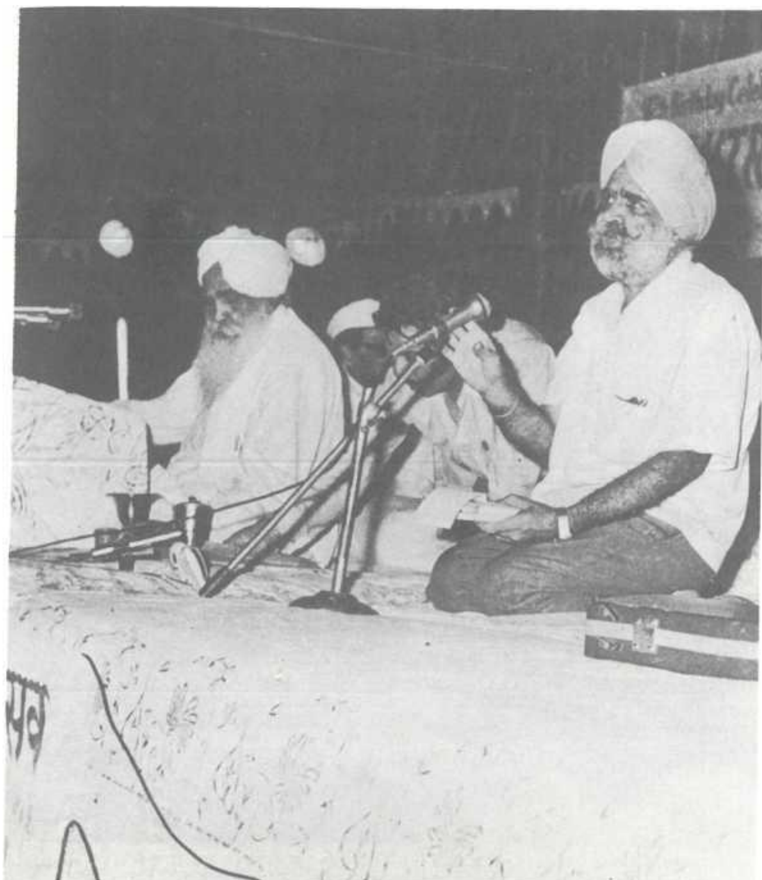
Από τη στιγμή αυτή η ποίησή του Darshan Singh απόκτησε μία νέα ορμή. Καθώς η Διδάσκαλος Δύναμη δεν πεθαίνει ποτέ οι στίχοι του πλέον άρχισαν, να απευθύνονται και να εξυμνούν το μεγαλείο του νέου Διδάσκαλου μέσα από τον οποίο η Δύναμη αυτή τώρα εκφραζόταν. Ένας μεγάλος αριθμός ποιημάτων γράφτηκε από τον Darshan Singh τα επόμενα 26 χρόνια που κράτησε η Αποστολή του πατέρα του και πολλά σημαντικά γεγονότα αυτής της Αποστολής έγιναν αιτία να γραφτούν ποιήματα που βρίσκονται μέσα σ' αυτή τη συλλογή.

Όταν η πνευματική εργασία του Διδάσκαλου Kirpal στο γήινο επίπεδο πλησίαζε το τέλος της και συγκεκριμένα στις 19.8.1974 ο Διδάσκαλος μεταβίβασε την πνευματική του Δύναμη στον Darshan Singh, κοιτάζοντας τον επίμονα για λίγη ώρα μέσα στα μάτια, όπως ακριβώς ο δικός του Διδάσκαλος Sawan Singh είχε περάσει τη Διδάσκαλο Δύναμη σ' αυτόν 26 χρόνια πρωτύτερα. Από τότε ο Darshan Singh κρατάει τη δάδα της Πνευματικότητας σαν ο ζωντανός Διδάσκαλος της Surat Shabd Yoga και μοιράζει το θείο Δώρο της Μύησης στο Naam [Λόγο ή Άγιο Πνεύμα] στους αναζητητές της αλήθειας σ' όλο το κόσμο.

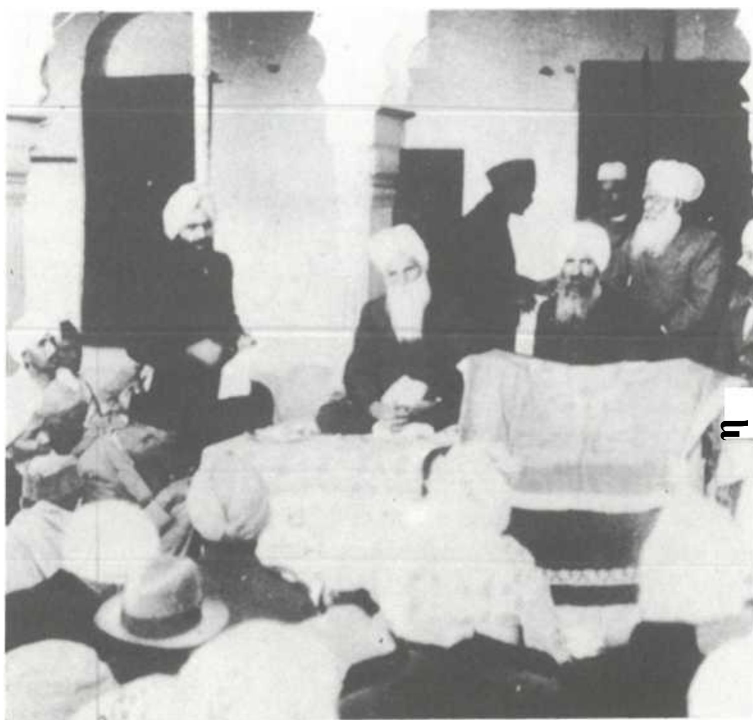
Kate Tillis 21
Νοεμβρίου 1976
Rajpur, Ινδία

Ενώ γινόταν η μετάφραση αυτού του βιβλίου από τα Αγγλικά στα Ελληνικά και συγκεκριμένα στις 30.5.1989 ο Διδάσκαλος Darshan Singh εγκατέλειψε το γήινο επίπεδο και ο πνευματικός του μανδύας έπεσε στους ώμους του πρωτότοκου γιού του Rajinder Singh, ο οποίος από τότε είναι φορέας του Naam ή Λόγου.

Ο Μεταφραστής

Ο Sant Darshan Singh απαγγέλλει
ποιήματά τον παρουσία του Διδάσκαλου Kirpal Singh

O Sant Darshan Singh απαγγέλλει ποιήματα του παρουσία του Διδασκάλου Hazur Baba Sawan, στη Beas

Resplendent Glorious Master

This poem was written in 1938 when Darshan Singh was just seventeen years old; it was his first poem in honor of Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj.

The Light of God has manifested itself in the form of the Resplendent Glorious Master. He is the mirror which reflects the Eternal Creator.

What a wonder! God speaks through the human form. How strange! Even then He moves about unperceived unless He initiates mortal into the Mysteries of the Universe beyond.

O Beauty embodied and Grace personified, whosoever casts a glance at Thy radiant form becomes self- oblivious and lost in trance. He would fain lay himself as a sacrifice at Thy Holy Feet.

Thy fame has spread over hills and dales, oceans and continents, this transitory world and the world beyond. All lips sing of Thy benevolence, every heart bears the seal of Thy Universal Love.

O seekers of communion with the Creator, come behold the Universal Master because He has consciously merged Himself in God and become one with Him.

The glory and grace of my Master manifest themselves in every direction. My heart is inebriate with His Love. I see His effulgent smiling face in every atom.

It is our short-sightedness to think that the sphere over which His tresses'! sway is limited. In fact the sphere which His tresses engulf and enliven is unlimited.

Word has been made flesh and dwells amongst us. Although His glimpses can often be seen in this ephemeral world, yet in reality that Paragon of Beauty is always enthroned in the highest heavenly abode.

If the unseen God be the Captain of the ship of life, let Him be. What have I to do with Him? The Captain of my ship of life is my Beloved Master Sawan. This is sufficient for me.

0 Nectar of Immortality, how can a mortal do justice to Thy glory? Thou art the solver of all problems. Thou art the liberator of mankind from the cycle of births and deaths. O perennial source of bliss, Thou hast brought us in touch with the revitalizing Word—the Sound Current—which rings through eternity, upholds the Universe and vibrates in every heart.

1 need only a life-inspiring glance of Thine, O Beloved! Thy divine touch is a panacea for all my sorrows and afflictions.

I pray to Thee, O Universal Cup-Bearer, to bestow a draught of Thy divine vintage on destitute Darshan, lying prostrate at Thy threshold.

In mysticism, tresses is a symbol for spiritual influence.

Word Made Flesh

This poem was written to celebrate Baba Sawan Singh Ji's birthday on 27th July 1940.

O Sawan Lord! God in man So bounteous, kind and gay,
Thou established the kingdom of God on earth To anguish of souls allay.

When Thou assumed the human form Thou found a bewildered world—
Men and women had wrecked themselves In Mammon's cockpit hurled.

"Like snow-white swan and lily pure,
Pass thy life" Thou sayeth,
"Although thou livest in a pool of mire,
In air dry wings do spread. "

"Know thyself and then thy God,
Respond to the spiritual call.
Resign to the Master's Will All thy actions, great of small.

"Talk not of fate but lean on Him For He can improve thy fate.
In Him thy love and faith combine,
He 'll open the Heavenly Gate. "

White beard, hoary head, clothes snowy white,
Thy figure's a heavenly dream.
No need to yearn for the unseen God,
We behold the Father Supreme.

In grief and sorrow to Thee we come
Forlorn, sinful and weak.
No friend but Thee we have on earth,
Thy Heavenly help we seek.

Were every hair of mine a tongue,
It's hard to sing Thy praise.
Words can't do justice to Thy theme,
No language can express Thy ways.

O Sawan Lord! Make me, Thy slave, A
flute in Thy hands to play.
Let the Elixir of Thy Holy Breath Flow
through my frame of clay.

On the holy occasion of Thy birthday,
At Thy threshold we pray;
Bestow on us Thy bounteous Grace
And wash our sins away.

To The Loved One

This poem was written shortly after Baba Sawan Singh Ji left the earth- plane in 1948.

Pour forth the wine from Thy intoxicating eyes, O Love

And with the vision of Thy beauty, make us mad, O Love.

Tell us the secret of life that we be
lost to worldly woes, O Love.

If heart and soul be the price, cease not but pour, for we shall pay with all, O Love.

Our yearning for Thee has made us impatient, O Love.

O! Lift the veil from within that we may behold Thee, O Love.

Look at the overcast sky unburdening itself, O Love.

Spill forth Thy wine in like measure, O Love.

And let the wine of oneness so overwhelm us, O Love,

That all distinctions and divisions be lost, O Love.

Thy divine vintage has at last
cleansed me, O Love.

Now unfold the mystery of the
two worlds, O Love.

May Thy tavern be ever
filled, O Love!

And may the wine of Thy lotus eyes
ever flow freely, O Love!

We implore Thee in the name of Thine
intoxicating eyes, O Love,

Let us drink this day without
any measure, O Love.

Thy "Darshan" has come for Thy
darshan (glimpse), O Love.

Grant him the wine of Thy
vision, O Love.

Prayer to the Beloved of Spring

This poem was written in the early 1950's in memory of Baba Sawan Singh Ji.

What does it matter if flowers have blossomed, when our drooping hearts have not blossomed this spring? Let fire be struck to this spring if You be not here.

I am that spring-nourished bud which was unfortunately robbed of the charms of blossoming. The Nourishing Deity bade farewell to this earthly sojourn just when I was going to savour the quintessence of spring.

Such a devastating autumn has swept over the orchard of my heart that there appears no hope of the blossoming spring ever returning and rejuvenating it.

Alas! the elegance, hue and briskness of the assembly of lovers were plundered in the very prime of spring. Woe betide me! Heartrending melodies are bursting forth from the strings of their broken hearts.

0 tender-hearted Beloved of Spring ! Are You not moved by lamentations of these love-lord hearts ? We pray You in the name of Eternal Love to grace and bless us with Your life-inspiring radiant glimpses, and blossom our drooping hearts again this spring.

Anguished Outburst of the Forlorn

This was written in pangs of separation from Baba Sawan Singh Ji in the 1950's.

The tavern is deserted. The goblet and the cup are in sad plight. Alas! With Your departure the blossoming spring has turned its face on our thirsty souls.

Years have crawled by—nay, it seems that ages have passed since Your resplendent face, Your beautiful flowing white beard and Your ecstasy-producing eyes were hidden from our physical sight. This tavern, every atom of which was charged with Your life-inspiring glances and which was an object of envy even for paradise, is now a God-forsaken place. The intoxicated assembly of Your devotees has been robbed of their bliss and tranquility. Alas! Autumn has completely swayed over their blossoming and spring-nourished lives. Their life without You cannot be termed as "life" in the true sense of the word. It is in reality a continuous torture.

It is true that even now You are protecting and guiding us. The lucky ones, who traverse beyond the physical plane, do converse with You at will. But even then, so long as we assume physical bodies, Your physical form had its own charm for us. Had it not been so, the greatest Saints of all times would not have pined and longed for the physical sight of their Masters in addition to the inner radiant Light. Their long vigils, their incessant tears, their spontaneous outpourings and pangs of separation, so exquisitely portrayed in some of their revelations, bear ample testimony to this point.

Every moment of separation is like dissolution to us. We are restlessly waiting for the elevating sight of our Cup-Bearer—that Cup-Bearer with whose bewitching eyes even the angels would fall in love. If He were to raise His enthralling eyes, even nature would become inebriated. Our restless souls are lamenting in separation, and praying at the Lotus Feet of the Universal Cup-Bearer. He is the very soul of spirituality, the Light of God—nay, He is God personified! He assumed the human gard of Sawan to quench the spiritual thirst of millions.

Revelations

This poem was written in praise of Hazur in th 1950's.

You have set afloat the perennial fountains of eternal bliss and everlasting ecstasy. You have brought forth fragrant roses where there were pricking thorns before.

You have removed all differences between the theists and the atheists. You have brought together Christians and pagans through the Music of the Spheres.

You have taught us the divine language which is both unspoken and unwritten. You have solved for us the mystery of life and death.

By setting an example of ideal and simple life, You have lifted the veils of illusion from the face of the earth.

Your intoxicated eyes are overflowing cups of divine wine. You have set a plunder the treasures of spirituality through Your enlivening glances.

It is our good fortune that in this ephemeral existence You have initiated us into the mysteries of eternal life.

It is the wonder of Your everlasting Grace, O Master Divine, that You have brought about communion between man and his Creator.

A Prayer

This was written in the 1950's in sweet remembrance of Baba Sawan Singh Ji.

O Eternal Cup-Bearer, for God's sake take care of Your forlorn thirsty souls who are pining for Your Divine wine! Kindly put them in trance again through Your ecstasy-producing glances.

Why have You concealed Your resplendent face from our physical sight? How long will this indifference continue? O Universal Cup-Bearer, for Heaven's sake lift the veil from Your radiant face.

If my heart, my soul, this world and the here-after are a price of Your eternal love, I would fain sacrifice all these at Your altar. Accept them, O Beloved, not as a price for Your Grace but only as a humble token for Thy manifold blessings.

The ambrosia laden dark clouds have overcast the sky. We implore You to favor us likewise with Your boundless life-inspiring eternal wine, so that we may drink to our hearts ' content.

Your eyes are overflowing with inebriating wine. Your elevating glances carry one on the Path of Love leading to the ultimate communion of soul with the Over soul.

Kindly make me quite oblivious of this material world and its affairs through Your rapturous glances, and then reveal the secrets of both the worlds to me.

May Your tavern be an abode of eternal bliss and tranquility! Kindly pour out pitchers of wine from Your narcissus eyes.

O glorious Cup-Bearer, we beseech You in the name of Your own Beloved Master to bestow on Your pining devotees as much wine as they can drink.

The Blessed Day

(6th February, 1894)

This poem was written in celebration of Sant Kirpal Singh Ji's birthday in 1955, and was published later that year in one of the first editions of the Urdu Sat Sandesh.

Blessed was the day when the Eternal Light manifested itself in this transitory world in the form of the Glorious Resplendent Master.

Blessed was the day when all the beauty and grace of the heavens condensed themselves in the form of the Beloved of the Universe.

Blessed was the day when the ambrosia-laden clouds of Divine Grace poured forth showers on this parched earth.

Blessed was the day when on the arrival of the Universal Cup-Bearer, the goblet was in ecstasy and the cup fell in trance.

With the advent of Kirpal, the tavern of God overflowed with the vintage divine.

He is the Universal Cup-Bearer, He is the Nectar of Immortality, He is the Light of God.

It is through His Grace alone that the human heart manifests the Eternal Light and the Holy Harmony.

Adieu O Beloved of the Universe

This was written on the departure of Sant Kirpal Singh Ji for His first World Tour in May, 1955, and recited at Sawan Ashram, Delhi.

You are that everlasting bliss, that eternal wine, that divine ecstasy which brings about communion between man and his Creator.

You are that magic-producing glance, that life- inspiring eye, that ennobling touch which converts mortals into immortals.

You belong to the East as well as the West, You belong to the North as well as the South—nay, You belong neither to the East nor to the West, neither to the North nor to the South alone. You are the Universal Cup-Bearer and the whole world is Your tavern.

Adieu! O Lord of the Universe. Go and convey Your deathless Message to every living soul on the face of this transitory world. But for Sawan's sake do not forget that You belong to us as well.

Greeting to Our Brothers and Sisters in God

This poem was written the day after the preceding one, and sent to Mr. T. S. Khanna who printed it and circulated it in the West.

Felicitations, 0 brothers and sisters in God!
The Universal Cup-Bearer comes to you Holding His goblet of the Elixir of Life To bestow on you His everlasting bounty.

His hands, God's hands; His eyes, God's eyes;
His words, life-inspiring; His touch, so sublime.
He is Grace embodied; He is Love personified;
He is the fountainhead of bliss, eternal and divine.

Behold the Living God treading this earth,
He’ll open the Heavenly Gate to you.
He'll take you beyond the physical plane To have communion with the Almighty.

We, your fellow-seekers for Water of Life,
Pray to the Divine Master Kirpal,
To infuse you with Spirit immortal,
And bless you with life eternal.

A Tear From the Master's Eye

When the Beloved Master was on His first World Tour in 1955, He received many heartrending letters from His devotees left behind in India who were feeling the pangs of separation. Sant Darshan learned that on reading such letters tears were seen in the eyes of the Beloved Master. He explains that he wrote the following poem when he visualized one such tear — one only, for he could not bear the thought of any more.

This quivering glistening tear on Your eyelashes
Appears to be a shining star detached from the vault
of the bedecked azure sky Or pure mercury sparkling
when full of warmth Or a lustrous pearl coming our of
an oyster Or a charm-casting spell for all onlookers
Or a transparent dew drop on the blooming rose at
dawn
Or a glittering atom glorified by the rays of the sun
Nay—it has no parallel. In reality the Eternal
Cup-Bearer's bowl is overflowing.
It symbolizes the eternal story of Divine Love and
Grace.
The loving memory of the dear ones Draws life from
every vein into flowing eyes Where it is transformed
into a tear through the alchemy of love.
This tear—this wonderful tear—points out the way for
ultimate communion of man with his Creator.

On the August Return of the Universal Cup-Bearer

On the Beloved Master's return to India in November, 1955, after His first World Tour, this poem of welcome was recited at Sawan Ashram, Delhi.

The atmosphere is dancing in jubilation, the cup is in trance: Somebody has returned with the message of Spring.

Which ecstasy-producing inebriated Cup-Bearer has set His foot in this assembly of drunkards today? He has again brought cup after cup of the Elixir of Life into continuous circulation.

The ambrosia-laden clouds of Divine Grace have overcast the sky. The Beloved of the Universe has come again on the edge of the roof waving His long tresses.

Your august presence has brought such an elevating atmosphere in the valley of Love that my soul is stealthily withdrawing from the body and concentrating at the third eye.

Whose intoxicating name has come on my lips this day that I have become tipsy and self-oblivious without the worldly wine and the earthly cup?

O seekers after Truth, I congratulate you from the core of my heart because after showering His everlasting bounties on the denizens of the West, the Universal Cup-Bearer has come to the East again.

It is a manifestation of His boundless Grace that the Best tower of Eternal Bliss has returned from the colorful and enticing continents of materialism to bless this simple land of spirituality.

In reality it is the wonder of the Eternal Cup-Bearer's narcissus-like eyes that the atmosphere is dancing and the cup is in trance.

An Ode

This was recited on the occasion of the Investiture Ceremony held in Delhi on 2nd September 1962, at which the Order of St. John of Jerusalem, Knights of Malta, was conferred upon H.H. Sant Kirpal Singh Ji Maharaj.

A kindly heart offers a vintage of God-Knowledge, and
infuses the breath of life in the clayey mold.

It awakens the spirit in the human body, and kindles therein
the Light of God.

It delivers to man the message of love, and
lights in him the torch of true knowledge.

It grants true wisdom to human understanding, and
alchemizes an atom into a brilliant sun.

It fills dry bones with the light of life, and floods the arid soul
with the waters divine.

Physical life is all misery, but peace comes as the spirit
grows in strength.

The social orders are at discord, and
the soul lies low under the dead weight of mind
and matter.

The value of the body counts supreme everywhere, and
religions have degenerated into delusion.

All men are after name and fame, and
have forgotten the purpose of life.

Spiritual embellishment is the goal of life, and cosmic
awakening is the real end.

He who understands the problem of life, grows into a Qalendar, and in wisdom waxes like a sea.

Blessed indeed art Thou, the Beloved Master, for Thou hast understood the mystery of life.

Thy message is one of wisdom divine—a message of kindly love and affection.

Thy religion is one of selfless service to man, with an ideal of love for all.

The world peopled by diverse races can come to its own by affection alone.

Thou art filled with the holy light of divine wisdom, and make no distinction between man and man.

All distinctions of race and color are naught, all men are but men in Thy holy presence.

All creatures are from the one Creator, and
He alone is the Cup-Bearer to the tipplers in His tavern.

The moment a soul contacts the saving life-lines, it becomes one with the eternal life principle.

Qalendar: A mystic, who gives up all worldly possessions and travels from place to place to deliver the Eternal Message of God to aspiring souls.

All nations and nationalities are but blossoms— blossoms from the garden of the Most High.

Many may be the drinkers and each with a separate cup, yet the world is but one tavern craving the vintage divine.

Countries and cities make no difference, for all spring from the same source.

All religions teach of the one Truth—the Truth of universal peace, wisdom and love.

All preach of what is good and great, and each gives out Truth in its own way.

All faiths and creeds have but one message to give, for spiritual emancipation is the goal of each.

Ram and Rahim may seemingly appear as separate, but both are flowers on the one bough, and both smell sweet.

Mold your life in loving devotion, and follow the path of Nanak and Kabir.

.

From the flute of Krishna flows forth the music of love, and he who hears it gets lost in intoxication.

Do obeisance unto Mohammed, but forget not the teachings of Christ.

The son of man is Word personified, for He teaches love, light and life.

Love of God and man is His greatest message, and He
talks and walks in the ways of God.

He scruples not to give out Truth, and for Truth He
smilingly carries His own cross.

In different garbs appear the Lovers of the Lord- like
flowers They appear in the holy soil of God.

O Master, Thy message is one for entire humanity—it is
one of love and friendship alike for all.

The whole world dotes on Thee with loving adoration, and
is proud of its darling son.

All men benefit from Thy august presence-
even the mighty Himalayas owe their grandeur to
Thee.

As the sun of spirituality rises in the horizon, Thy
spiritual greatness grows from strength to
strength.

How can the finite sing of the Infinite, for Thou art the
accredited leader in divinity.

Thou art love personified and the true son of Sawan.

Thou art the radiant sun of spirituality, and Knighthood
does Thee but little honor.

These are but flowers from the garden of love—
O Beloved, accept them in Thy munificence
sublime.

In Memory of Baba Sawan Singh

This poem was written in the 1960's

Thy call hath brought to life the slumbering ages,
Thy song has gladdened the hearts of all;
All are dancing to the music of Thy soul—
Hail to Thee! O Lord of the tavern.

Thy Name gives comfort in all our woes,
For we all live by the life-breath of Thy giving; Thou
art a lode-star that leads us on and on—
Hail to Thee! O Lord of the tavern.

From the dust of Thy Feet springs the Light of Life,
The breath of Thy being enlivens one and all;
Thy smile turns autumn into fragrant spring—
Hail to Thee! O Lord of the tavern.

O Lord! the world is at enmity with peace and
goodwill,
The structure of life is torn to shreds;
May Thou uplift the earth with Thy magic call of
love— *
Hail to Thee! O Lord of the tavern.

Thy greatness shines in the House of the Lord,
All Thy wonders we fing in Thy Kirpal;
O wake us up to life in Thy living tavern—
Hail to Thee! O Lord of the tavern.

All the great sit in loving congregation at Thy Feet,
World-wery and tired they come seeking Thy aid;
For Thou alone art a Messiah for all their ills—
Hail to Thee! O Lord of the tavern.

From Thee we get the quintessence of all the
Masters past;
At Thy door we see the world knit as one,
Friends and foes alike losing all their discord—
Hail to Thee! O Lord of the tavern.

O remove the veil that hides Thy face divine,
And let us drink the Water of Life from Thy dazzling
glance;
For a glimpse of that glance of love, I roam the world
over—
Hail to Thee! O Lord of the tavern.

Sant Samagan

This poem was recited at the Gandhi Grounds, Delhi, on 9th February 1964, at a public reception for the Beloved Master who Had just returned to India from His Second World Tour.

As the clouds of despair gather thick and fast, the world stands in dread of a fearful doom;
The peoples are sundered one from the other, groping for a way out of the dreadful gloom.
The flame of pseudo love with its lurid light is shedding tremulous shadows on the tangled sea of life.
In the deepening darkness there is not a ray of hope, and all stand helpless in their molds of flesh.

The centrifugal force of love spreads far and wide when pumped from the heart of holy souls,
And man comes nearer to man as the barriers fall— the barriers of race, religion and clan.
The Grand Family of Man stands one, all men shining like stars in a *clear blue sky.*
This is the alchemy of love, transmuting the baser elements into sterling gold.

Deeply buried in the human heart lies the kingly power of love, far from human ken,
And men move, mendicants in search of bliss
among pebbles along the shoals of life.
Before us in saintly array are the Religious Heads— true alchemists in the spiritual art,
Competent to treat the ills of the soul, and the dust of Whose Feet works as a potent charm.

*We are here to welcome the Beloved Master Who
makes manifest the Holy Light in men;
He holds the panacea for all ills and His shadow is a
benediction divine.
Everyone, whatever the measure, gets from Him
something of the glory of God.
The people of the East and the West share alike His
vintage of love and partake in the feast divine.*

*Thou hast striven hard to bring the Kingdom of God
down to the lowly earth;
Thou hast awakened all to the verities of life by giving
glory and greatness to the soul,
And like Sawan-rain, poured Thy bounties on the
burning sands of time,
And like a Divine Godman on the God-way, hath come
to ferry the floundering souls in Lethe.*

*Thou hast made manifest in man, the saving life-line of
Holy Light and Sacred Sound;
Thou hast led the long-parted lovelorn soul back to her
bridal bed in heaven above;
Thy celestial Light hath enriched the earth a
thousand-fold, and raised the glory of ancient India.
O! Grant us but a drop from Thy tankard divine, and
allow us to kiss the dust of Thy Feet!*

*Let us all join hands in Thy Holy Cause—to
transform the prevailing gloom into a rosy dawn!
Let us awaken the thirst for spiritual experience, the
crowning glory of human birth!
Let us share alike the joys and sorrows of the world,
shedding freely the light of peace and amity!
Let us like radii converge at one center, meet in one
God—the live center of all!*

The Cry of the Soul

The Third Conference of World Religions, of which Sant Kirpal Singh Ji was the President, was held in Delhi in 1965. It was for that occasion that this poem was composed and recited.

Listen Ye to the piteous cry of the soul
Writhing in agony and wailing for union with Thee.

Pain and pestilence are prevailing,
And clouds of distress have dampened the spirit of
Man.

The rushing gales are putting out the lamp
That hitherto lighted man's path in the dark.

The world is engaged in teaching the planets,
But no one discovers a balm that soothes.

No one shares the misery of the other man,
None to heal the human heart.

The powerful atom has bewitched the world,
But the soul has lost its halo, its glory.

The earth is afire with the cold flame of war;
Rubble and rot descend from every side.

The spirit of Man is shriveling in a deadly grip of
steel,
And is reduced to a bundle of cracking bones.

On Thee, 0 Gracious God, the world casts its eyes;
Save it from extinction at this critical hour.

Let unity and love prevail on all planes of creation, And Thy chosen Messengers preach the love divine. It is love that enraptures all hearts wherever they may be,
As fragrance exudes from the flowers in all gardens.

All peoples of this earth weigh equal,
Heading as they are toward one goal, common to all.

It is one Master Who serves the vintage to all:
All eyes gain Light from Him.

All rivers spring from one common fount,
But look as different as surging, struggling waves.

So we being nurslings of the same mother earth,
Owe allegiance to the divine Father above.

We are His scions, and He is our Lord,
He is the Lord of all, and we worship Him, and Him alone.
Tipplers of the same divine wine, let us be knit in love;
Our colorful exteriors vary but we are one in heart.

All firestones, despite their different shapes, strike the same fire;
All cows—white, brown, black or brindle—give the same white milk.

Everyone holds a different measure in his hand,
But is equal in the tavern of life.

Let all come forth and march in loving union;
The grater the trials, the more united we shall be.

Together we shall overpower the onslaught of time,
And learn to light the torch of love in one and all.

Let us all unite in the name of God,
And save mankind from spiritual fall.

Let us find the remedy which raises us from the wheel
of life,
Fills our whole being with love, and alchemizes us
into the divine.

This hope of union kindles our hearts,
But we know not the way.

O God, lead us aright; give us courage,
Help us to live up to the Great Masters' ideals.

Unite us in a love which surges into our life-stream,
Making our lives a symphony, soft and sweet.

The soul cries for the dawn that smiles at the weary wayfarer,
And for the divine Light to embrace the whole
cosmos.

Master of Light and Life

This poem was written in honor of Sant Kirpal Singh Ji in the 1960's.

O Friend of humanity, Thou leadeth the way to peace.
O Light of the world, Thou Lighteth every soul.
Thou hath filled everyone with the love of God,
And their faces shine forth with the glory divine.

All the lovers of God get their wisdom from Thee,
The body and soul both live in harmony through Thee.
The world looks up to Thee for showers of bliss,
As Thou bringeth comforting peace to lacerated hearts.

Now that the world has withered to the very roots,
And people are beset with delusion and distress,
Thou hath brought down a message of hope from God
above,
A message that is common for the Family of Man.

Thou doth come upon the earth in different times and
climes,
And yet showereth Thy life-giving rain equally on all.
The distress of the world-weary shakes Thee to Thy very
depth,
And Thou hasteneth, attired in the human garb, to
suffer our woes.

In Thy august presence all sins fly like autumn
leaves,
And heaven's peace descends on earth from end
to end.

Thou art a panacea for all the ills that afflict the soul,
And the darkness of ignorance shunneth Thee from afar.

May we live eternally under the shadow of Thy holy wings,
And may Thy glorious reign continue forever!
May Thy glance of grace be on us day and night,
And may we ever have our fill of the elixir divine!

Engaged in the service of man, Thou art ever on the move,
For Thou can’st not stand unconcerned at human woes.
The oneness of life is the quintessence of Thy teachings,
And Thou uniteth human beings in bonds of love.

The Universe with all its forms and colors is but one;
Thou art a manifestation of the Unmanifest.
A veritable knower of all about the house of God;
Thou art an endless ocean of love and bestower of eternal life.

Thou hath brought the Kingdom of God on earth,
And initiated us into the secrets of the Beyond.
Thou art gifted with the divine attributes ofSawan,
And Thou maketh visible the invisible workings of God.

All Thy creatures are intoxicated with the love divine,
And the soul steeped in that love is freed from all toil.

Showereth Thou happiness on the peoples of the earth,
And the lamps of Thy love shine in all their shrines.

Thou art Word-made-flesh, and love is Thy only creed,
Thy message is the message of ages that India preached.
God hath sent Thee to make His Will manifest in man,
And to free man from the fear of death.

Thou leadeth mankind to the kindly Celestial Light,
And the world adores Thee as an Authority from above.
All Thy tipplers sing paeans to Thee, Beloved Master,
May Thou continue blessing them through Thy God-intoxicated eyes!

Thy elixir of life transmutes this dross life,
And harmonizes man, making an angel of him.
May Thy mercy pour forth on all who come unto Thee!
May the thirsty quench their thirst with the Water
of Life!

May we drink freely from Thy soul-enlivening eyes,
And may we carry Thy message of Love far and wide!
May our soulful prayers rise to the heavens above,
So that Thou liveth eternally, ever guiding man to God!

O God! Let the Light of Thy mercy envelop our tavern,
And let the divine vintage of Kirpal flow forever!

Felicitations

On the occasion of the Diamond Jubilee Celebrations for Sant Kirpal Singh Ji which were held on 6th February 1969 in Delhi, this poem was recited.

Let us lift our hands in thanksgiving unto the Lord,
For the Keeper of His tavern is so lavish with vintage divine,
And whosoever tastes of it gets appareled in celestial Light;
The gates of heaven are opened unto him and he dances in ecstasy.

The entire creation is aglow with the Light of Thy Life,
And the Holy Light from Thee is elevating and ennobling;
It brings with it the perfume of love from the garden of the Lord.
O! wait a while, and enjoy a whiff of the heavenly breeze.

Thy emblazoned sign hath cast a spell around the tavern,
And all seem irresistibly drawn to Thee from far and near.
"Be good, do good, be one" is Thy soul-stirring message to the world;
It hath inspired the Family of Man to take the path of unity.

This is Thy rich dower coming to Thee from Sawan the Munificent,

And this He brought to Thee from the beginning of time,
So that it could survive through Thee till the end of time,
And man, blessed with Knowledge Divine, may live happily forever.

It is through Thy grace that human hearts blossom forth,
And commingle their fragrance in the vast sea of life.
Thou makest men fear-free from the afflictions of the earth,
And in Thy spiritual aura they live enjoying perfect peace and harmony.

All humankind hold Thee in loving reverence sweet, And
are ready to sacrifice themselves at the altar of Thy love.
May Thy ensign remain ever aloft and above the din of the world,
And may we have occasions evermore to celebrate Thy advent on earth!

May Thou heartily live amongst us till the end of the world,
And may we through Thee have a fill of bliss unto the last,
Eternally singing of Thee and of Thy message of love to Man,
And coming to Thy Lotus Feet athirst for the nectar of love!

May Thou cleanse us of the multitude of our sins,
And initiate us into the secrets of life forever!
May the deluded world become a haven of
everlasting bliss,
And the kingdom of Heaven be established on this
earth!

Let the earth bloom with roses fresh and sweet,
And heaven's Light shine in every human heart!
May Thy charged words impart bliss to every restless
soul,
And the strains of Thy song of peace envelop the
dreary world!

Let all mankind be knit in the silken bonds of love,
And let all live in the sunshine of Thy glory!
Let all faiths, beliefs and creeds find a solace in
Thee,
And man be happy as man no matter what they be!

May the shadow of Thy protecting wings remain ever
on the earth,
And may this tavern of Thine flourish more and
more!
May Thou ingrain in us the essence of love and
peace,
And bestow on us the heavenly bliss which knows no
end!

Champion of the caravan of love (Mahatma Gandhi)

This poem was written in 1969 to commemorate the Centenary of Mahatma Gandhi's birth, and was recited on the All India Radio.

Friends, the frail exterior,
And the weakness of limbs—
Why bemoan ?
For soul is the conqueror of the cosmos.
Whenever the force of materialism Strikes against the power of spirituality,
The former crumbles like a house built on sand.

A skeleton of bones, a handful of clay,
Whom the hard granite walls couldn't deter;
A magic touch of his hand
Turned pointed bayonets into sheaves of corn.
Does the sun accept defeat from the dark night?

You are the Soul of the tormented souls of the earth,
Of the starved and naked millions,
Of the wailing, helpless folk,
Of the widow's mate caught up in the flames of war—
The war waged for independence.
Might failed to smash that powerful soul As strong rock fails to smother a tender sapling.

A warrior who stakes his all in the great struggle Scorns to die on a comfortable bed.
He gulps the cup of death when the call comes And exposes his proud chest to the death-dealing bullets.

You are a votary of non-violence,
A champion of the caravan of love!
Your blood gave tint to the soil;
Like oil it will be poured into more and more
lamps—
Illuminating and showing the path,
As the caravan moves on.

The Elixir of Love

This poem was written for and recited at the Fourth Conference of World Religions held in Delfi in 1970.

How is it that man is torn away from man,
And love, the cementing force, is all out of gear?

How is it that we hear the clash of arms all around,
And the blood in man is on fire with lust and greed?

How is it that Peace and Truth have disappeared from the
earth,
And the flowers have lost all their fragrant bloom,
And the life of man on earth has become a veritable hell?

Alas! man is playing in the hands of his own inventions,
And science has opened unto him the flood of energy pent in
matter.
He is out to conquer Venus, Jupiter and the Moon,
And dreams of rising to the heavenly heights of the Sun.

Armed with the might of atom, he grows and waxes strong,
And the flight of the soul is just a flickering shadow on the
wall.

Tossing on the high tide ofpelf power and plenty,
He revels in his animal strength, delighting in the pleasure of
the senses,
And is mightily engaged in cutting at the very roots of
his life.

Let these silvery shadows pass from the earth,
And let us build a new world with new hopes and new desires;
Let us cultivate love in the hearts of men,
And let all tread the Path of Love—
The Path shown, time and again, by the spiritually great,
The Path sanctified by the great Master Sawan,
The Path illumined by the Light of Kirpal,
So that we all travel happily together like members of one caravan,
And live in peace — the inward peace of the soul, And move moth-like towards the Father of lights, With love-laden eyes intoxicated with Love Divine, Love surging in and out from the very pores of the body.
Let all the tipplers dance merrily with cups full of inebriating wine—
Whether in the Diwans of Delhi or in the Persian palaces.

Let all human differences sink, sink never to rise again,
And the earth wear once again a floral look as on a festal day,
And the world be free from fears of storm and stress,
And men live in constant joy, with the love of God in their hearts,
And then we may have a heaven on earth for which we so vehemently pray.

In Memoriam

This tribute was paid at Sawan Ashram, Delhi, on 13th April 1970, in sweet memory of the poet's mother who had merged with the Oversoul on 3rd April 1970.

Dear Mother, my heart is heavy and sad On
your eternal physical parting;
The apparel of love is torn asunder.
With the benevolence of Lord Sawan,
You were an apostle of human kindness.
The companionship of the Master
Made you an ideal and pious being.
You were an ideal life partner, a kind mother,
An embodiment of Truth, Piety and Spirituality.

You brought me up in the lap of affection,
And imbued me with wisdom and culture.
Your sweet words taught me social manners,
Gave a glow to my mind,
And sharpness to my intellect.
The spirit of love I gained from your sweet nature,
And my heart learnt the art of loving humanity.
"Love is the panacea of all ills"—
You taught me this golden principle,
In fact you blessed your small child with the wisdom of life.
Woe betide me! I am now bereft of your affection,
Your elevating glimpses, your ennobling radiance.

You were a symbol of service and sacrifice;
When the world was sad,
You shared its deep sadness.
You were humble and kind
To all your kith and kin,

Lived according to the will of the Master,
And served selflessly the poor, the afflicted.
You sacrificed all your comforts and possessions
For the sake of faith,
For the service of multitudes.
You had no greed for pelf,
And lived for serving the Master.
Though your exterior grew weak day by day,
Yet your spirit remained indomitable,
For the mystic flame within you was ever young and strong.

A smile bloomed on your lips;
You closed your eyes and were one with your Master.
The beam got absorbed in the sun, and you became one
with the Word.
Contented were you in heart and soul,
With the mysteries of the world now all revealed,
The light merged in the Light.
As your spirit winged its way heavenward,
And you stood face to face with the Lord,
You left the body cheerfully,
And attained salvation by the Grace of God.
The Master bade you farewell with a smile,
As He had done to His father, mother and brothers.
You bequeathed a message to the world:
"It is the love of humanity that earns immortality ".

You have passed through this mortal world As
fragrance passes through the valley of death.
Your sweet character, your noble behavior,
Taught us how to love every living creature;

Death has only opened a new chapter in your life. To the enlightened, you are life eternal.
The cool soft heavenly breeze Is blowing for you in your Abode Eternal.
Though you are no longer physically with us,
Yet the silent voice of your affection still remains, And your blessings showered upon us will last forever.

The Embodiment of Love Divine

This poem in four parts was written to celebrate the Beloved Master's return to India after His Third World Tour, and was recited in Delhi on 6th February 1973

What a blessed day for the tipplers of the tavern
When the divine Cup-Bearer manifested Himself

With a heart overflowing with kindness
He has come in flesh to share our woes.

At His clarion call the world-weary form into a
caravan,
And He leads the caravan to its destined end.

He has taught mankind the lesson of Universal
Love,
As He holds a Commission to weld them into one.

His divine effulgence has filled the world,
And in our midst He shines like the Sun.

His apron is full of flowers of various hues,
And He, a veritable gardener in the garden of the
earth.

The Sun of Spirituality has risen above To
awaken the souls from their deep slumber.

*　　*　　*

Welcome are to Thee the spiritual gatherings—
Gatherings grown great in decades two and a half.

In memory of Thy Master Thou hast set up an Ashram
Where the Light of Love and Truth shines day and night.

Thrice hast Thou gone round the world on a Mission of Peace
With the miraculous torch of Thy Master to shed lustre abroad.

By Thy precept and practice Thou hast enlivened the West—
The West plunged head-over-heels in material realms.

Thou hast revealed to them the goal of life,
And unraveled for them the mystery of death.

Thou hast once again revived the ancient glory of India,
And restless hearts have found peace at Thy Feet.

Thou hast knit human souls with the Oversoul,
And the world has grown richer by Thy spiritual wealth.

* * *

Fortunate are we, O comrades all
To have the Cup-Bearer once again in our midst.

He hath broadcast the Message of Love and Peace,
He, the Friend of all and the True Guide on the Way.

Having lit the Light of God in all human hearts,
He has returned to His fold in the East.

His Message is one of Unity, Friendship and
Goodwill;
For Him all mankind is but a family of God.

All beings, whosesoever, are pearls scattered far and
wide,
Like so many beads on the string of Love.

All differences of caste, color and creed become dust
and ashes
When the Fire-of-God is lit in the human heart.

He laid the foundation of Manav Kendra, a Center for
service to man and land;
It is a veritable home for the aged, lost and forlorn to
live in peace.

Here man shall learn to rise above body and mind,
And shall be free from all sorrows and sufferings.

Here spirituality shall thrive by leaps and bounds,
And the Light of God shall fill the space around.

* * *

All friends and comrades joined together this day
Pray that the Living Light of Life may shine forever.

May He resolve for us all the mysteries of life and
death,
And keep the garden of the earth in full bloom.

May the young saplings under His charge grow in stature sublime,
And His protective Hands keep all free from harm.

May the world resound with His Heavenly Melodies,
And its people grow in peace, power and plenty.

May this Embodiment of Love continue to guide mankind,
And all evil influences disappear from this earth.

May the forces of darkness melt into the blazing Light of God,
And His Light keep the lustre lit for all time to come.

May this Divine Tavern attract people from far and near,
And its Light enlighten the eyes of all.

Advent of the Universal Cup-Bearer

This poem was recited on 6th February 1974, during the First Unity of Man Conference held in Delhi.

As the fragrant zephyr bloweth, so doth flow the vintage
divine, for there hath come the harbinger of spring;
With the wave of a hand from the Beloved Cup-Bearer, the
tavern is humming with life and the cup is ever on the
move.

Let the tipplers of the world rejoice for Thou hast ushered
in a perpetual spring with colorful wine without
measure;
I would fain sacrifice myself for I have learnt Thy message
of love—the message having borne fruit in abundance.

Thou, a veritable guide on the way to Truth, the
Light of God and soul of faith, hast spread far
and wide the message of Sawan.
Thy celestial abode is so high that even the moon and the
sun reverently turn round to pay obeisance at Thy door.

When once the bird of the spirit is caught in Thy love, it
becomes forever free from the ties of mind and matter.
On the Path of Love there doth come a stage when the
devotees of their own accord fall on their faces before Thee.

Whenever the wayfarers of life are engulfed in the storm and stress of the world, Thy name invariably comes to their lips.
Thy message of true love and infinite mercy girdling the globe, testifies Thy divine plan to salvage mankind.

O munificent God, praise be unto Thee, for Thou hast sent a kindly confessor to the defaulters on earth;
And all the places of worship are, this day, clothed in holy joy, for each one hath found the benevolent saviour.

Let the happy tidings go forth to all thirsty souls far and wide;
The Beloved of the Universe hath come, and they can drink freely from His soul-enlivening eyes.

O Darshan, the heavenly glory has descended on this earth in Kirpal to illuminate the East as well as the West.

Elegy on the Passing Away Of the Beloved Master

This was recited at Sawan Ashram, Delhi, on 1st September 1974, at the Bhog Ceremony for Sant Satguru Kirpal Singh Ji Maharaj.

He who was human to the core has gone.
He who served the vintage divine has gone.
He who strove for peace in the world has gone.
With His passing darkness stalks abroad,
And earth is mantled in sable shrouds.

Who is there to light the flame of life?
Who is there to justify ways of God to man?
Who is there to soothe our lacerated hearts?
Our Best Beloved has gone from our midst.
Alas! He has left us to mourn His loss.

He was the uncrowned King of human hearts,
He sang nectarean melodies from the Granth and the Quran.
O! How sweetly love flowed from His eyes!
The lute of the Gita and the Gospel is mute,
The lamp is shattered and the light has gone.

All distinctions of castes and creeds are made by man,
All divisions of lands and nations separate man from man.
He brought harmony amidst divisions.
Unity in diversity being His answer to all ills,
To share in the griefs of others was His Creed.

We have lost a sure guide and an unfailing friend, A friend who in the darkness of the soul enkindled Light.
But why mourn this physical parting?
Death has no sway over the Elect;
Sages like Him know not death.

In trials and tribulations They are ever by our side, And pilot us to the destined end.
How can death stop Them from Their work?
He is alive, more alive than ever before;
Why mourn Him who knows no death ?

He may have gone from our physical sight,
Yet in reality He is ever with us,
And is ever present right in our midst,
Giving out His oft repeated Message,
The Message of One God, One Man and One World.

He still sings to us the Song of the Soul,
He still pours out the quintessence of Love,
He is ever leading Souls onward to God.
He left the world in all His glory,
Leaving us in tears to mourn the loss.

Throughout His life He knew no rest;
At home and abroad He was ever at work, Enkindling God's Love in human breasts.
How can the glory of Sawan fade?
How can the Mission of Kirpal fail?

Let us pledge to dedicate our lives to Him,
And for the work for which He came,
We bow unto Him—the Lord of the Tavern;
May His Message spread far and wide!
May the dignity of man ever rise high!

Let us be true to His paeans of love,
Let us be true to the memory of Kirpal,
Let us walk abreast in His footsteps.
Let us be good and engage in goodly deeds,
Let all making be knit together in peace.

Μεγαλόπρεπε Δοξασμένε Διδάσκαλε

Το ποίημα αυτό γράφτηκε το 1938 όταν ο Διδάσκαλος Darshan Singh ήταν μόλις 17 ετών. Ήταν το πρώτο του ποίημα προς τιμήν του Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj.

Το Φως του Θεού εκδηλώθηκε στη μορφή τον Μεγαλόπρεπου Δοξασμένου Διδάσκαλου. Αυτός είναι ο καθρέφτης που αντανακλά τον Αιώνιο Δημιουργό.

Τι θαύμα! Ο Θεός μιλά μέσα από ανθρώπινη μορφή. Πόσο παράξενο! Να περνά απαρατήρητος, εκτός όταν μυεί τους θνητούς στα Μυστήρια του Υπερπέραν.

Ω ενσαρκωμένη Ομορφιά και προσωποποίηση της Χάρης, όποιος δεχτεί ένα βλέμμα από την ακτινοβόλο μορφή Σου, ξεχνάει τον εαυτό του και χάνεται μέσα σε έκσταση. Θα μπορούσε να πέσει πρόθυμα και να θυσιαστεί στα Αγιά Σου Πόδια.

Η φήμη Σου απλώθηκε πάνω από λόφους και κοιλάδες, ωκεανούς και ηπείρους, μέσα σ' αυτόν αλλά και στον άλλο κόσμο. Όλα τα χείλη τραγουδούν την καλοσύνη Σου. Όλες οι καρδιές φέρνουν τη σφραγίδα της Παγκόσμιας Αγάπης Σου.

Ω εσείς που ζητάτε την επικοινωνία με το Δημιουργό, ελάτε να αγκαλιάσετε τον Παγκόσμιο Διδάσκαλο, γιατί συνειδητά ένωσε τον Εαυτό Του με το Θεό και έγινε ένα με Αυτόν.

Η Δόξα και η Χάρη του Διδάσκαλού μου εκδηλώθηκαν σε κάθε κατεύθυνση. Η καρδιά μου είναι μεθυσμένη από την Αγάπη Του. Βλέπω το λαμπερό και γελαστό Του πρόσωπο σε κάθε άτομο της ύλης.

Είναι η στενή μας αντίληψη που μας κάνει να νομίζουμε ό-τι η σφαίρα που είναι απλωμένα τα κυματιστά μαλλιά Του** είναι περιορισμένη. Στην πραγματικότητα η σφαίρα που τα μακριά κυματιστά μαλλιά Του απλώνονται και αναζωογονούν είναι απέραντη.*

Ο Λόγος έγινε σάρκα και κατοικεί μεταξύ μας. Αν και τη ματιά Του οποιαδήποτε ώρα μπορεί κανείς να αντικρύσει σ' αυτό τον εφήμερο κόσμο, στην πραγματικότητα το Πρότυπο αυτό της Ομορφιάς έχει το θρόνο Του στην πιό ψηλή ουράνια κατοικία.

Αν ο αόρατος Θεός είναι ο Καπετάνιος του πλοίου της ζωής. Ασ' τον να' ναι. Τι έχω εγώ να κάνω μαζί Του; Ο Καπετάνιος του πλοίου της ζωής μου είναι ο Άγιος μου Διδάσκαλος Sawan. Αυτός μου είναι αρκετός.

Ω Νέκταρ της Αθανασίας, πως μπορεί ένας θνητός να μαρτυρήσει τη δόξα Σου; Εσύ δίνεις λύσεις σε όλα τα προβλήματα. Εσύ είσαι ο λυτρωτής της ανθρωπότητας από τον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων. Ω αιώνια πηγή ευδαιμονίας! Μας έφερες σε επαφή με τον ζωοδότη Λόγο —Το Ηχητικό Ρεύμα— που αντηχεί μέσα στην αιωνιότητα, τυλίγει το Σύμπαν και πάλει μέσα σε κάθε καρδιά.

Ζητώ μόνο ένα βλέμμα Σου για να εμπνεύσει τη ζωή μου. Ω Αγαπημένε! Το θείο άγγιγμά Σου είναι πανάκεια για όλες μου τις λύπες και τις θλίψεις.

Προσεύχομαι σε Σένα. Ω Παγκόσμιε Οινοχόε, να δώσεις μια σταγόνα από το Θείο τρύγο Σου στον πάμπτωχο Darshan, που στέκεται γονατιστός στο κατώφλι Σου.

** Η σφαίρα επιρροής Του, η δύναμή Τον.*

*** Στο μυστικισμό τα μακριά κυματιστά μαλλιά είναι σύμβολο πνευματικής δννα- μης.*

Ο Λόγος έγινε Σάρκα

Το ποίημα αυτό γράφτηκε για την επέτειο των γενεθλίων τον Baba Sawan Singh Ji, στις 27 Ιουλίου 1940.

Ω Sawan Κύριε. Θεέ ενσαρκωμένε Γενναιόδωρε, ευγενικέ και χαρούμενε,
Έφερες τη βασιλεία τον Θεού στη γη,
Για να ανακουφίσεις την αγωνία των ψυχών.

Όταν πήρες την ανθρώπινη μορφή Βρήκες ένα κόσμο ταραγμένο,
Άνδρες και γυναίκες ήταν ναυαγοί,
Στον Μαμμωνά τη χώρα πεταγμένοι.

“Σαν κάτασπρος κύκνος, αγνός σαν κρίνος Πέρασε τη ζωή σου”, μας λες,
“ Έστω κι’ αν ζεις μέσα στο βόρβορο
Άνοιξε στον αέρα να στεγνώσουν τα φτερά σου”

“Γνώρισε τον εαυτό σου και μετά το Θεό σου Ανταποκρίσου στο πνευματικό κάλεσμα. Άφησε στο Θέλημα του Διδάσκαλου,
Όλες σου τις πράξεις, μεγάλες ή μικρές”.

Μη μιλάς για πεπρωμένο αλλά ακούμπησε πάνω Του Γιατί
Αυτός μπορεί να διορθώσει τη μοίρα σου.
Δώσε σ’ Αυτόν την αγάπη και την πίστη σου,
Αυτός θα σου ανοίξει την Ουράνια Πύλη.

Γένια λευκά, άσπρα μαλλιά, ρούχα λευκά σα χιόνι Η όψη Σου ουράνιο όνειρο.
Δεν χρειάζεται να ψάχνω για τον αόρατο Θεό,
Έχουμε μπροστά μας τον Υπέρτατο Πατέρα.

Σε κάθε λύπη και σε κάθε θλίψη σε Σένα ερχόμαστε
Έρημοι, αμαρτωλοί και αδύνατοι.
Δεν έχουμε άλλο φίλο από Σένα σ' αυτήν τη γη,
Τη δίκιά Σου Ουράνια βοήθεια ζητάμε.

Κι' αν ήταν κάθε τρίχα των μαλλιών μου γλώσσα,
Θα ήταν δύσκολο να Σε υμνήσω Λ έξεις δεν
μπορούν να μαρτυρήσουν τα έργα Σου Ούτε
γλώσσα να εκφράσει το μεγαλείο Σου

Ω Sawan Κύριε! Κύριε! Κάνε με σκλάβο Σου.
Μια φλογέρα στα χέρια Σου να παίζει,
Και άσε το ελιξίριο της Θείας Σου Πνοής,
Να περνά μέσα απ' το πήλινο κορμί μου.

Με την άγια ευκαιρία των γενεθλίων Σου,
Προσευχόμαστε στο κατώφλι Σου,
Δώσε μας τη γενναιόδωρη Σου Χάρη Και ξέπλυνε
τα αμαρτήματά μας.

Στο Μοναδικό Αγαπημένο

Το ποίημα αυτό γράφτηκε λίγο μετά την αναχώρηση του Baba Sawan Singh Ji από το γήινο επίπεδο το 1948

Κέρασε άφθονο κρασί απ' τα μεθυστικά Σου μάτια, Ω Αγάπη

Και με το όραμα της ομορφιάς Σου κάνε μας τρελλούς, Ω Αγάπη.

Πες μας το μυστικό της ζωής για να χαθούμε μέσα σε γήινους θρήνους, Ω Αγάπη.

Αν η καρδιά και η ψυχή είναι το τίμημα, μη σταματάς κέρνα μας κι' άλλο, γιατί θα πληρώσουμε μ' αυτά, Ω Αγάπη.

Ο πόθος μας για Σένα,
μας έκανε ανυπόμονους, Ω Αγάπη.

Ω! Σήκωσε το πέπλο από μέσα μας για να μπορέσουμε να Σε δούμε, Ω Αγάπη.

Κοίταξε το συννεφιασμένο ουρανό που ξαλαφρώνει, Ω Αγάπη.

Μοίρασε το κρασί Σου άμετρα, Ω Αγάπη.

Και άσε το κρασί της μοναδικότητας να μας πλημμυρίσει, Ω Αγάπη.

Ώστε όλες οι διακρίσεις και οι διαιρέσεις να χαθούνε, Ω Αγάπη.

Ο θείος σου τρύγος στο
τέλος με εξάγνισε, Ω Αγάπη.

Τώρα αποκάλυψε μου το
μυστήριο των δύο κόσμων, Ω
Αγάπη.

Κι' ας είναι η ταβέρνα σου πάντα
γεμάτη, Ω Αγάπη.

Και το κρασί ας ρέει άφθονο για πάντα
μέσα απ' τα θεία μάτια σου, Ω Αγάπη.

Σ' εκλιπαρούμε στο όνομα των
μεθυστικών ματιών Σου, Ω Αγάπη.

Δώσε μας να πιούμε αυτή τη
μέρα χωρίς κανένα μέτρο, Ω
Αγάπη.

Ο Darshan Σου ήρθε μπροστά
στα πόδια Σου, Ω Αγάπη.

Αξίωσέ τον με το κρασί του

Προσευχή στον Αγαπημένο της Άνοιξης

Αυτό το ποίημα γράφτηκε στην αρχή της δεκαετίας του 50 σε ανάμνηση του Baba Sawan Singh Ji.

Τι σημασία έχει αν τα λουλούδια ανθίσανε αφού οι μαραμένες μας καρδιές δεν άνθισαν αυτή την άνοιξη; Ασ' τη φωτιά να κάψει αυτή την άνοιξη αφού Εσύ δεν είσαι εδώ.

Είμαι ένα μπουμπούκι που το τρέφει η άνοιξη και που κακότυχα του κλέψανε τη χάρη για ν' ανθίσει. Η Τροφοδότρια Θεότητα πρόσφερε ένα καλό κατευόδιο σ' αυτή τη γήινη παραμονή σου, ακριβώς τη στιγμή που πλησίαζα ν' απολαύσω την πεμπτουσία της άνοιξης.

Τέτοια ερημιά σάρωσε τον κήπο της καρδιάς μου, που φαίνεται να μην υπάρχει ελπίδα να ξανάρθει κάποτε η άνοιξη να τον ανθίσει και να τον ξανανιώσει.

Αλίμονο, η ομορφιά, το χρώμα και η ζωτικότητα του σύνολου των εραστών σου λεηλατήθηκαν στην αρχή της άνοιξης. Κακό που με βρήκε! Σπαραξικάρδιες μελωδίες ξεχύνονται μέσα από τις χορδές της ραγισμένης τους καρδιάς.

Ω τρυφερέ Αγαπημένε της Άνοιξης! Δεν συγκίνησε με τους θρήνους που βγαίνουν μέσα απ' αυτές τις έρημες καρδιές; Σ' εκλιπαρούμε στο όνομα της Αιώνιας Αγάπης να μας ευλογήσεις και να μας δώσεις τη χάρη και με το ζωογόνο ακτινοβόλο βλέμμα Σου, ν'ανθίσει ξανά στη μαραμένη μας καρδιά η άνοιξη.

Ξέσπασμα Αγωνίας των Εγκαταλελειμμένων

Τα παρακάτω γράφτηκαν από πόνο για τον αποχωρισμού από τον Baba Sawan Singh Ji το 1950.

Η ταβέρνα ερήμωσε. Η καράφα και το ποτήρι βρίσκονται σε θλιβερή εγκατάλειψη. Αλίμονο! Από τότε που Εσύ έφυγες, η ανθισμένη άνοιξη απόστρεψε το βλέμμα της από τις διψασμένες μας ψυχές.

Χρόνια κύλισαν — αλλά τι λέω; αιώνες μου φαίνεται πως πέρασαν από τότε που η αστραφτερή μορφή Σου, τα όμορφα κυματιστά άσπρα γένια Σου και τα μάτια Σου που με έφερναν σε θεία έκσταση, κρύφτηκαν από τα φυσικά μας μάτια. Αυτή η ταβέρνα που κάθε σημείο της ήταν φορτισμένο με το ζωογόνο βλέμμα Σου και που τη ζήλευε ακόμα και ο παράδεισος, είναι ένα λησμονημένο μέρος απ' το Θεό. Η μεθυστική συντροφιά των πιστών Σου αποστερήθηκε την ευδαιμονία και τη γαλήνη της. Αλίμονο! Το φθινόπωρο ολοκληρωτικά σάρωσε τους ανθούς και τις ζωές που τρέφει η άνοιξη. Η ζωή τους χωρίς Εσένα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ((ζωή με την πραγματική σημασία της λέξης. Είναι στη πραγματικότητα ένα αδιάκοπο μαρτύριο.

Είναι αλήθεια πως ακόμα και τώρα Εσύ μας προστατεύεις και μας οδηγείς. Αυτοί που έχουν την τύχη να μπορούν να ταξιδεύουν πάνω απ' το φυσικό επίπεδο, κουβεντιάζουν μαζί Σου όποτε το θελήσουν. Αλλά ακόμα και τότε, όσο καιρό βρισκόμαστε μέσα στο υλικό μας σώμα, η υλική Σου μορφή έχει τη δική της χάρη για μας. Αν δεν ήταν έτσι, οι μεγαλύτερο Άγιοι όλων των εποχών δεν θα είχαν πόθο και αγωνία για τη φυσική μορφή του Διδασκάλου τους συγχρόνως με την Εσωτερική θέαση της ακτινοβόλου φωτεινής μορφής Του. Οι μεγάλες τους αγρύπνιες, τα δάκρυα που κυλούν αδιάκοπα, οι λυγμοί και ο πόνος του φυσικού αποχωρισμού που τόσο εξαίσια περιγράφονται σε κάποιες αποκαλύψεις Τους, είναι αρκετή μαρτυρία που βεβαιώνει αυτό το γεγονός.

Κάθε στιγμή αποχωρισμού, είναι το χάος για μας. Περιμένουμε ανυπόμονα τη μορφή του Οινοχόου μας — αυτού του Οινοχόου που τα μαγευτικά του μάτια ακόμα κι' αγγέλους θα έκαναν να τα ερωτευτούν. Αν σήκωνε αυτά τα μάτια Του, ακόμα και τη φύση θα μεθούσε. Οι ανυπόμονες ψυχές μας θρηνούν τον αποχωρισμό και προσεύχονται στα Ιερά Πόδια του Παγκόσμιου Οινοχόου. Αυτός είναι η πραγματική ψυχή της πνευματικότητας, το Φως του Θεού — αλλά τι λέω, είναι ο Θεός προσωποποιημένος! Πήρε το ανθρώπινο ένδυμα του Sawan *για να σβήσει την πνευματική δίψα εκατομμυρίων ανθρώπων.*

Αποκαλύψεις

Το ποίημα αυτό γράφτηκε προς τιμή του Hazur του 1950

Άνοιξες τις αέναες πηγές της παντοτινής ευδαιμονίας και της παντοτινής έκστασης. Φύτεψες τριαντάφυλλα εκεί που άλλοτε υπήρχαν μόνο αγκάθια.

Έσβησες τις διαφορές ανάμεσα σε θεϊστές και άθεους. Έσωσες Χριστιανούς και ειδωλολάτρες με τη Μουσική των Σφαιρών.

Μας δίδαξες τη θεία γλώσσα που ούτε μιλιέται ούτε γράφεται. Έλυσες το μυστήριο της ζωής και του θανάτου.

Δίνοντας ο ίδιος το παράδειγμα της ιδανικής και απλής ζωής, αφαίρεσες τα πέπλα της αυταπάτης από το πρόσωπο της γης.

Τα μεθυστικά Σου μάτια είναι κύπελλα που ξεχειλίζουν θείο κρασί. Μας έδωσες πλουσιοπάροχα τους θησαυρούς της πνευματικότητας μέσα απ' το ζωογόνο βλέμμα Σου.

Είναι χάρη στην καλή μας τύχη σ' αυτή την εφήμερη παρουσία Σου, που μας μύησες στα μυστήρια της αιώνιας ζωής.

Είναι το θαύμα της αιώνιας Χάρης Σου, Ω Θεϊκέ Διδάσκαλε που έφερε σε επικοινωνία τον άνθρωπο και το Δημιουργό του.

Μια Προσευχή

Γράφτηκε το 1950 σε γλυκιά ανάμνηση του Baba Sawan Singh Ji.

Ω Α ιώνιε Οινοχόε, στο όνομα του Θεού προστάτεψε τις βασανισμένες και διψασμένες ψυχές Σου που λιώνουν από επιθυμία για το Θεϊκό κρασί Σου! Σε παρακαλώ ανύψωσέ τες ξανά μ' αυτό το βλέμμα Σου που προκαλεί έκσταση.

Γιατί έκρυψες τη λαμπερή Σου μορφή από τη φυσική μας όραση; Πόσο πολύ θα κρατήσει αυτή η αδιαφορία; Ω Παγκόσμιε Οινοχόε, για τ' όνομα του Ουρανού σήκωσε το πέπλο που μας εμποδίζει να δούμε το ακτινοβόλο Σου πρόσωπο.

Αν η καρδιά και η ψυχή μου, αυτός ο κόσμος και ο άλλος, είναι μια απόδειξη της παντοτινής Σου αγάπης, δεν θα δίσταζα να τα θυσιάσω όλα στο βωμό Σου. Δέξου τα, Ω Αγαπημένε, όχι σαν τίμημα της Χάρης Σου αλλά σαν ένα ταπεινό συμβολικό δώρο για την πολύπλευρη ευλογία Σου.

Τα φορτωμένα με αμβροσία σκούρα σύννεφα, σκέπασαν τον ουρανό. Σ' εκλιπαρούμε να ευδοκήσεις να ποτίσεις κι' εμάς με το ατελείωτο αιώνιο ζωογόνο Σου κρασί, ώστε να μπορέσουμε να πιούμε απ' αυτό και να ευφρανθεί η καρδιά μας.

Τα μάτια Σου ξεχειλίζουν από μεθυστικό κρασί. Το Θείο βλέμμα Σου μας φέρνει στο Μονοπάτι της Αγάπης και μας οδηγεί στην τελική επικοινωνία της ψυχής με την Υπερψυχή.

Σε παρακαλώ κάνε με να ξεχάσω αυτό τον υλικό κόσμο και τις υποθέσεις του με τη γεμάτη έκσταση ματιά Σου και τότε αποκάλυψέ μου τα μυστικά των δύο κόσμων.

Ας είναι η ταβέρνα Σου ένα μέρος αιώνιας ευδαιμονίας και γαλήνης! Σε παρακαλώ βγάλε ποτάμια το κρασί μέσ' απ' τα μεθυστικά Σου μάτια.

Ω δοξασμένε Οινοχόε, σε εκλιπαρούμε στο όνομα του δικού Σου Αγαπημένου Διδάσκαλου να αξιώσεις τους πονεμένους Σου μαθητές, να πιούνε όσο πιο πολύ κρασί μπορούνε.

Η ευλογημένη Μέρα

Το ποίημα αυτό γράφτηκε για τη γιορτή των γενεθλίων του Sant Kirpal Singh Ji το 1955 και δημοσιεύτηκε αργότερα τον ίδιο χρόνο σε μιά από τις πρώτες εκδόσεις του περιοδικού Sat - Sandesh στην Ουρδική γλώσσα.

Ευλογημένη ήταν η μέρα που το Α ιώνιο Φως εκδηλώθηκε σ' αυτόν τον *πρόσκαιρο κόσμο με τη μορφή του ένδοξου και Μεγαλόπρεπου Διδασκάλου.*

Ευλογημένη ήταν η μέρα που όλη η ομορφιά και η χάρη των ουρανών συγκεντρώθηκαν στη μορφή του Αγαπημένου του Σύμπαντος.

Ευλογημένη ήταν η μέρα που τα φορτωμένα αμβροσία σύννεφά της Θείας Χάρης ανοίξανε τους κρουνούς τους να ποτίσουν τη φλεγόμενη γη.

Ευλογημένη ήταν η μέρα που με τον ερχομό του Παγκόσμιου Οινοχόου, το κύπελλο ήρθε σε έκσταση και το ποτήρι σε βαθύ μεθύσι.

Με τον ερχομό του Kirpal, *η ταβέρνα του Θεού πλημμύρισε με θείο τρύγο.*

Είναι ο Παγκόσμιος Οινοχόος. Είναι το νέκταρ της Αθανασίας. Είναι το Φως του Θεού.

Είναι μέσα απ' τη Χάρη Του και μόνο, που η ανθρώπινη καρδιά συνειδητοποιείτο Αιώνιο Φως και τη Θεία Αρμονία.

Αντίο Αγαπημένε του Σύμπαντος

Αυτό το ποίημα απαγγέλθηκε όταν έφευγε ο Sant Kirpal Singh Ji για το πρώτο του ταξίδι ανά τον κόσμο το Μάιο του 1955 και απαγγέλθηκε στο Sawan Ashram στο Δελχί.

Είσαι αυτή η παντοτινή ευδαιμονία, αυτό το αιώνιο κρασί, αυτή η θεία έκσταση που φέρνει σ' επικοινωνία τον άνθρωπο και το Δημιουργό του.

Είσαι το βλέμμα που μαγεύει, ο ζωοδότης οφθαλμός, το άγγιγμα που εξαγνίζει και μετατρέπει τους θνητούς σε αθάνατους.

Ανήκεις στην Ανατολή μα και στη Δύση.
Ανήκεις στο Βορρά μα και στο Νότο,
αλλά τι λέω; δεν ανήκεις ούτε στην Ανατολή ούτε στη Δύση,
ούτε στο Βορρά ούτε στο Νότο μόνο.
Είσαι ο Παγκόσμιος Οινοχόος και ο κόσμος όλος είναι η ταβέρνα Σου.

Αντίο! Ω Κύριε του Σύμπαντος. Πήγαινε και κήρυξε το αθάνατό Σου μήνυμα σε κάθε ζωντανή ψυχή που υπάρχει σ' αυτό τον πρόσκαιρο κόσμο. Αλλά στο όνομα του Sawan, μην ξεχνάς πως ανήκεις, και, σ' εμάς.

Χαιρετισμούς
στους εν Θεώ Αδελφούς και Αδελφές

Το ποίημα αυτό γράφτηκε μια μέρα μετά το προηγούμενο και στάλθηκε στον T.S. Khanna στις Η.Π.Α. που το τύπωσε και το κυκλοφόρησε στη Δύση.

Συγχαρητήρια, Ω αδελφοί και αδελφές εν Θεώ!
Ο Παγκόσμιος Οινοχόος έρχεται κοντά σας Κρατώντας
το κύπελλο Του με το ελιξίριο της Ζωής Για να σας
μοιράσει τα αιώνια δώρα του.

Τα χέρια Του, τα χέρια του Θεού. Τα μάτια Του, τα μάτια του Θεού.
Τα λόγια Του που δίνουν ζωή. Το άγγιγμά του το τόσο θείο.
Είναι η ενσάρκωση της Χάρης. Είναι η προσωποποίηση της Αγάπης.
Είναι η πηγή της ευδαιμονίας της αιώνιας και θείας.

Ακολουθείστε το Ζωντανό Θεό που περπατά πάνω στη γη,
Θα σας ανοίξει την Ουράνια Πύλη.
Θα σας πάρει πάνω από το φυσικό επίπεδο,
Για να έρθετε σε επικοινωνία με τον Παντοδύναμο.

Εμείς που αναζητούμε όπως και σεις το Ύδωρ της Ζωής,
Προσευχόμαστε στο θείο Διδάσκαλο Kirpal,
Να σας εμψυχώσει με Πνεύμα αθάνατο,
Και να σας ευλογήσει με αιώνια ζωή.

Ένα Δάκρυ από τα Μάτια του Διδάσκαλου

Όσο καιρό ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Kirpal βρισκότανε στο πρώτο του ταξίδι ανά τον κόσμο, το 1955, έλαβε πολλά γράμματα προσμονής από μαθητές Του που παρέμειναν στην Ινδία και ένοιωθαν έντονο τον πόνο του αποχωρισμού. Σαν έμαθε ο Sant Darshan Singh ότι δάκρυα ανάβλυζαν από τα μάτια του Αγαπημένου Διδάσκαλου όταν διάβαζε τέτοια γράμματα, έγραψε το παρακάτω ποίημα και εξηγεί ότι οραματίστηκε ένα δάκρυ Του — ένα μόνο, γιατί δεν μπορούσε να αντέξει στη σκέψη για περισσότερα.

Το τρεμουλιαστό δάκρυ που λαμπυρίζει στα ματόκλαδά Σου
Μοιάζει νάναι ένα λαμπερό αστέρι που κατέβηκε από το στολισμένο ουράνιο θόλο
Ή σαν καθαρός αστραφτερός υδράργυρος όταν θερμαίνεται
Ή σαν γυαλιστερό μαργαριτάρι που βγαίνει από ένα στρείδι
Ή σαν μια θεία ευχή γι' αυτούς που το βλέπουν
Ή σαν διάφανη δροσιά πάνω στο τριαντάφυλλο που ανοίγει την αυγή
Ή σαν λαμπερό μόριο που αποκαλύπτεται από του ήλιου τις αχτίνες.
Αλλά τι λέω — δεν υπάρχει παραλληλισμός. Στην πραγματικότητα είναι το κύπελλο του Αιώνιου Οινοχόου που ξεχειλίζει.
Συμβολίζει την αιώνια ιστορία της Θείας Αγάπης και της Χάρης.
Η γλυκεία Σου ανάμνηση, στους αγαπημένους Σου μαθητές
Τραβάει τη ζωή μεσ' απ' τις φλέβες και τη φέρνει στα μάτια τους
Όπου, με την αλχημεία της αγάπης, τη μεταμορφώνει σε δάκρυ.
Αυτό το δάκρυ — αυτό το υπέροχο δάκρυ — δείχνει τον τρόπο της ύστατης επικοινωνίας του άνθρωπου με το Δημιουργό του.

Για τη Μεγαλόπρεπη Επιστροφή του Παγκόσμιου Οινοχόου.

Για να καλωσορίσουνε τον Αγαπημένο Διδάσκαλο κατά την επιστροφή Του στην Ινδία το Νοέμβριο του 1955 μετά το πρώτο Του ταξίδι σ' όλο το κόσμο, απαγγέλθηκε αυτό το ποίημα στο Sawan Ashram στο Δελχί.

Η ατμόσφαιρα χορεύει από αγαλλίαση, το κύπελλο εκστασιάστηκε: Κάποιος γύρισε φέρνοντας το μήνυμα της Άνοιξης.

Ποιος Οινοχόος που φέρνει έκσταση πάτησε το πόδι Του σ' αυτή τη σύναξη των μεθυσμένων σήμερα;
Έφερε πάλι σε διαρκή κυκλοφορία το ένα κύπελλο μετά το άλλο, με το Ελιξίριο της ζωής.

Τα φορτωμένα με αμβροσία σύννεφα της θείας Χάρης σκεπάσανε τον ουρανό. Ο Αγαπημένος της Οικουμένης γύρισε πάλι για να μας σκεπάσει με τα μακριά κυματιστά μαλλιά Του.

Η μεγαλόπρεπή Σου παρρησία δημιουργεί τέτοια πνευματική ανάταση στο λιβάδι της Αγάπης, που η ψυχή μου συνεχώς αποσύρεται από το σώμα και συγκεντρώνεται στο τρίτο μάτι.

Ποιανού το όνομα το μαγευτικό ήρθε στα χείλη μου τούτη τη μέρα που μέθυσα και ξέχασα χωρίς να πιώ με το ποτήρι γήινο κρασί;

Ω αναζητητές της Αλήθειας, σας συγχαίρω από τα βάθη της καρδιάς μου, γιατί αφού χάρισε τα αιώνια δώρα Του στους κάτοικους της Δύσης, ο Παγκόσμιος Οινοχόος γύρισε και πάλι στην Ανατολή.

Είναι μια ένδειξη της απεριόριστης Χάρης Του που ο Χορηγός της Αιώνιας Χάρης γύρισε από το φανταχτερό και γεμάτο πειρασμούς υλικό κόσμο, να ευλογήσει αυτή την ταπεινή χώρα της πνευματικότητας.

Στην πραγματικότητα είναι ένα θαύμα που τα μεθυστικά μάτια του Παγκόσμιου Οινοχόου κάνουν την ατμόσφαιρα να χορεύει και το κύπελλο να εκστασιάζεται.

Μια Ωδή

Αυτό το ποίημα απαγγέλθηκε με την ευκαιρία της τελετής απονομής του παράσημου τον Αγίου Ιωάννη της Ιερουσαλήμ και την Ιπποτών της Μάλτας στον Sant Kirpal Singh Ji Maharaj που έγινε στο Δελχί στις 2 Σεπτεμβρίου 1962.

Μία ευγενική καρδιά προσφέρει τον τρυγητό της Θείας Γνώσης και εμφυσά την πνοή της ζωής στο μαλακό πηλό.

Ξυπνά το πνεύμα στο ανθρώπινο σώμα και στη συνέχεια ανάβει το Φως του Θεού.

Δίνει στον άνθρωπο το μήνυμα της αγάπης και ανάβει μέσα του τη φλόγα της αληθινής γνώσης.

Χαρίζει αληθινή σοφία στην ανθρώπινη διανόηση και μεταβάλει αλχημικά το άτομο σε λαμπερό ήλιο.

Γεμίζει με το φως της ζωής τα γυμνωμένα κόκκαλα και πλημμυρίζει με θεϊκό νερά την άνυδρη ψυχή.

Η γήινη ζωή είναι γεμάτη δυστυχία, αλλά η γαλήνη έρχεται καθώς το πνεύμα δυναμώνει.

Οι ηθικοί κανόνες δεν ακολουθούνται και η ψυχή ασφυκτιά κάτω από το νεκρό βάρος του νου και της ύλης.

Σαν ύψιστη αξία μετρά το σώμα μας και οι θρησκείες εκφυλίστηκαν ανεπανόρθωτα.

Οι άνθρωποι δίνουν αξία στη φήμη και τη δόξα και λησμόνησαν τον προορισμό τους πάνω στη γη.

Ο στόχος της ζωής είναι η πνευματική ανάπτυξη και ο τελικός μας σκοπός η κοσμική αφύπνιση.

Αυτός που κατανοεί το πρόβλημα της ζωής μεταβάλλεται σε έναν «Qalendar» και γίνεται μιά θάλασσα σοφίας.*

Πραγματικά ευλογημένος είσαι Αγαπημένε Διδάσκαλε, γιατί Εσύ έχεις γνωρίσει το μυστήριο της ζωής.

Το μήνυμά Σου είναι μήνυμα σοφίας θεϊκής ένα μήνυμα ευγενικής αγάπης και στοργής.

Θρησκεία Σου είναι η ανιδιοτελής υπηρεσία στους ανθρώπους και ιδανικό της, η αγάπη για όλους.

Ο κόσμος αν και ανήκει σε διάφορες φυλές, μπορεί να ενωθεί μόνο με τη στοργή.

Είσαι γεμάτος από άγιο φως και θεϊκή σοφία και δεν κάνεις διακρίσεις ανάμεσα στους ανθρώπους.

Δεν υπάρχουν διαφορές χρώματος ή φυλής, όλοι μας είμαστε απλά άνθρωποι μπροστά στην άγια παρουσία Σου.

Όλα είναι πλάσματα του ίδιου Δημιουργού και Αυτός μονάχα είναι ο Οινοχόος των θαμώνων της ταβέρνας Του.

Τι στιγμή που η ψυχή έρχεται σ' επαφή μ'αυτή τη σανίδα σωτηρίας, γίνεται ένα με την αιώνια ζωοποιό αρχή.

* Qalendar: *Ένας μυστικιστής που εγκαταλείπει όλα τα υλικά αγαθά και ταξιδεύει από τόπο σε τόπο για να μεταφέρει το Αιώνιο Μήνυμα του Θεού στις ψυχές των αναζητητών.*

Όλα τα έθνη κι' οι εθνικότητες είναι μπουμπούκια — μπουμπούκια από τον κήπο του Ύψιστου.

Πολλοί μπορεί να είναι οι πότες κι' ο καθένας μ' ένα χωριστό ποτήρι, ολόκληρος ο κόσμος δεν είναι παρά μια ταβέρνα που ποθεί το θείο τρύγο.

Χώρες και πόλεις δεν έχουν διαφορά, γιατί όλα πηγάζουν από την ίδια πηγή.

Όλες οι θρησκείες διδάσκουν τη μιά και μόνη Αλήθεια - την Αλήθεια της παγκόσμιας ειρήνης, σοφίας και αγάπης.

Όλοι διδάσκουν τι είναι ωραίο και καλό και ο καθένας δίνει τη δική του ερμηνεία για το τι είναι Αλήθεια.

Όλες οι πίστες κι' οι δοξασίες δίνουν ένα και μόνο μήνυμα, ότι η πνευματική απελευθέρωση είναι ο σκοπός του καθένα μας.

Ο Ram κι ο Rahim μπορεί να φαίνονται χωριστοί, όμως είναι κι' οι δύο βλαστάρια από το ίδιο κλαρί, με την ίδια όμορφη ευωδιά.

Διαμόρφωσε τη ζωή σου με αγάπη και αφοσίωση και ακολούθησε το μονοπάτι του Nanak και του Kabir.

Μουσική αγάπης ξεχύνεται από τη φλογέρα του Krishna και όποιος την ακούει χάνεται μέσα σε έκσταση.

Υπάκουσε το Μωάμεθ, αλλά ποτέ μη ξεχνάς αυτά που είπε ο Χριστός.

Ο Υιός του ανθρώπου είναι η προσωποποίηση του Λόγου είναι Αυτός που χαρίζει Αγάπη, Φως και Ζωή.

Η αγάπη τον Θεού και ο άνθρωπος είναι το πιο σημαντικό μήνυμά Τον και μιλάει και περπατάει με θεϊκό τρόπο.

Δεν διστάζει να μας αποκαλύπτει την Αλήθεια και για την Αλήθεια κουβαλά το σταυρό Τον με χαμόγελο.

Με διαφορετικό ένδυμα εμφανίζονται οι λάτρεις τον Κυρίου, σαν τα λουλούδια που φυτρώνουν στο άγιο χώμα του Θεού.

Ω Διδάσκαλε το μήνυμά Σου είναι ένα για ολόκληρη την ανθρωπότητα — είναι το μήνυμα της αγάπης και της φιλίας για όλους με τον ίδιο τρόπο.

Όλη η γη παραληρεί για Σένα από αφοσίωση κι' αγάπη και είναι περήφανη για τον αγαπημένο της γιό.

Όλοι οι άνθρωποι οφελούνται από τη σεπτή Σου παρουσία, ακόμα και τα ψηλά Ιμαλάϊα χρωστούν σε Σένα τη μεγαλοσύνη τους.

Όπως ο ήλιος της πνευματικότητας ανατέλλει στον ορίζονται έτσι και το πνευματικό Σου μεγαλείο όλο και περισσότερο εκδηλώνεται.

Πως είναι δυνατό το περιορισμένο να τραγουδήσει το Άπειρο, αφού Εσύ είσαι ο αναμφισβήτητος οδηγός για την θειότητα.

Είσαι η προσωποποίηση της αγάπης και ο αληθινός γιός του Sawan.

Είσαι ο ακτινοβόλος ήλιος της πνευματικότητας και ότι σου δίνεται η τιμητική διάκριση τον Ιππότη, είναι κάτι πολύ μικρό για Σένα.

Αυτά δεν είναι παρά λουλούδια από τον κήπο της αγάπης — Ω Αγαπημένε! Δέξου τα με την απέραντη μεγαλοσύνη Σου.

Σε ανάμνηση του Baba Sawan Singh

Το ποίημα αυτό γράφτηκε το 1960

Το κάλεσμά Σου έφερε στη ζωή τους κοιμισμένους αιώνες
Το τραγούδι Σου έφερε αγαλλίαση σ' όλων μας τις καρδιές,
Όλα χορεύουν στη μουσική της ψυχής Σου
Σε χαιρετώ! Ω Κύριε της ταβέρνας.

Τ' όνομά Σου δίνει ανακούφιση στο σπαραγμό μας,
Αφού όλοι ζούμε με την πνοή της ζωής που Εσύ μας έδωσες, Εσύ είσαι ο πολικός αστέρας που μας οδηγείς όλο και πιο μπροστά,
Σε χαιρετώ! Ω Κύριε της ταβέρνας.

Από τη σκόνη των Ποδιών Σου αναβλύζει το Φώς της ζωής, Η αναπνοή Σου ζωογονεί ότι είναι δυνατό να υπάρχει,
Το χαμόγελό Σου μεταμορφώνει το χειμώνα σε μυρωμένη άνοιξη,
Σε χαιρετώ! Ω Κύριε της ταβέρνας.

Ω Κύριε ο κόσμος αντιμάχεται την ειρήνη και την καλοσύνη, Η ζωή όπως την όρισες έχει εκφυλιστεί,
Είθε να ανυψώσεις τη γη με το μαγικό κάλεσμα της αγάπης Σου,
Σε χαιρετώ! Ω Κύριε της ταβέρνας.

Η μεγαλοσύνη Σου λάμπει στον Οίκο του Κυρίου,
Όλο το μεγαλείο Σου το βρίσκουμε στον Kirpal Σου Ω!
Αφύπνισέ μας στη ζωή, μέσα στη ζωντανή ταβέρνα Σου Σε χαιρετώ! Ω Κύριε της ταβέρνας.

Μέσα από Σένα παίρνουμε την πεμπτουσία της σοφίας όλων των προηγουμένων Διδασκάλων,
Στην πόρτα Σου μπροστά βλέπουμε όλο τον κόσμο να κάθεται ενωμένος,
Φίλοι και εχθροί με τον ίδιο τρόπο ξεχνούν τις διαφορές τους, Σε χαιρετώ! Ω Κύριε της ταβέρνας.

Ω! Σήκωσε το πέπλο που κρύβει τη θεία όψη Σου
Και δώσε μας να πιούμε το Ύδωρ της Ζωής μέσ' απ' το θείο βλέμμα Σου.

Γιατί σε μια και μόνη στιγμή μ' αυτό το βλέμμα της αγάπης Σου, μπορώ να περιπλανηθώ σ' όλη τη Γη.
Σε χαιρετώ! Ω Κύριε της ταβέρνας.

Sant Samagan

Αυτό το ποίημα απαγγέλθηκε στο Gandhi Grounds του Δελχί, στις 9 Φεβρουαρίου 1964, σε μία δημόσια συγκέντρωση που έγινε για τον Αγαπημένο Διδάσκαλο Kirpal που μόλις είχε επιστρέφει στην Ινδία από το Δεύτερο Ταξίδι Του σ' όλο τον κόσμο.

Καθώς τα σύννεφα της απελπισίας πυκνώνουν και βαραίνουν, ο κόσμος τρέμει το θάνατο, τη φοβερή του μοίρα.
Οι άνθρωποι απομακρύνθηκαν ο ένας απ' τον άλλο, καθώς πασχίζουν να ξεφύγουν από το φοβερό σκοτάδι.
Η φλόγα της ψεύτικης αγάπης, με το ζοφερό της φως, ρίχνει τρεμουλιαστές σκιές μέσ' την τρικυμισμένη θάλασσα της ζωής.
Κι ' όπως στο βαθύ σκοτάδι δεν υπάρχει ούτε αχτίδα ελπίδας, οι άνθρωποι στέκουν ανήμποροι μέσ' τα σάρκινα καλούπια τους.

Η αγάπη αναβλύζει μέσ' απ' τα βάθη των άγιων ψυχών σαν φυγόκεντρη δύναμη κι' απλώνεται μακριά παντού.
Οι άνθρωποι όλο και περισσότερο πλησιάζουν, καθώς πέφτουν τα σύνορα της κάστας, της θρησκείας και της φυλής.
Δημιουργείται η Μεγάλη Οικογένεια του 'Ανθρώπου και όλα τα μέλη της λάμπουν σαν αστέρια σε ασυννέφιαστο γαλάζιο ουρανό. .
Αυτή είναι η αλχημεία της αγάπης που μεταβάλλει το φτηνό μέταλλο σε ατόφιο χρυσάφι.

Βαθειά θαμμένη μέσ' την ανθρώπινη καρδιά, πέρα απ' τις ανθρώπινες αδυναμίες, υπάρχει η βασιλική δύναμη της αγάπης.
Κι' οι άνθρωποι ψάχνουν ζητιάνοι να βρουν την ευτυχία μέσα στις ξέρες και τα βράχια της ζωής.
Μπροστά μας στέκονται σε άγια παράταξη όλοι οι θρησκευτικοί ηγέτες — πραγματικοί αλχημιστές στην τέχνη την πνευματική.

Ειδικοί στο να θεραπεύουν τα βάσανα της ψυχής και που η σκόνη των Ποδιών Τους έχει μεγάλη χάρη.

Είμαστε εδώ για να καλωσορίσουμε τον Αγαπημένο Διδάσκαλο που κάνει να εκδηλωθεί το Θείο Φως μέσα στους ανθρώπους.
Έχει την πανάκεια για όλες τις αρρώστιες και η σκιά Του είναι μία θεία ευλογία.
Ο καθένας, λιγότερο ή περισσότερο, παίρνει απ' Αυτόν κάτι από τη δόξα του Θεού.
Οι άνθρωποι της Δύσης και της Ανατολής παίρνουν το ίδιο ποσοστό από τον τρυγητό της αγάπης Του και συμμετέχουν εξίσου στη θεϊκή πανδαισία.

Έχεις σκληρά παλέψει για να μας φέρεις τη Βασιλεία του Θεού κάτω στη ταπεινή μας γη.
Εσύ ξύπνησες όλες τις αλήθειες της ζωής δίνοντας δόξα και μεγαλοσύνη στη ψυχή.
Και όπως η βροχή του Sawan, άνοιξες τους κρουνούς Σου στη φλογισμένη άμμο των καιρών.
Και σαν ένας θείος Θεάνθρωπος αποσταλμένος του Θεού έχεις κατέβει για να φέρεις στις πονεμένες μας ψυχές, τη λήθη.

Εσύ έκανες να εκδηλωθεί στον άνθρωπο, η οδός της Σωτηρίας, του Θείου Φωτός και του Ιερού Ήχου.
Εσύ οδήγησες πίσω, την απομακρυσμένη πριν από πολλά χρόνια ψυχή, που αναζητάει το νυφικό κρεβάτι της στον ουρανό ψηλά!
Το δικό σου ουράνιο Φως πλούτισε τη γη με χίλιους τρόπους και έφερε τη δόξα της αρχαίας Ινδίας.
Ω! Αξίωσέ μας, έστω και για μια σταγόνα από το θείο κύπελλό Σου και άφησε μας να φιλήσουμε τη σκόνη των Ποδιών Σου!

Ας δώσουμε όλοι τα χέρια μ’ αυτή την Άγια Ευκαιρία, για να μεταμορφώσουμε τη σκοτεινή ησυχία σε ρόδινη αυγή.
Α ς ξυπνήσουμε τη δίψα μας για πνευματική εμπειρία, αυτή τη μεγαλειώδη ικανότητα που αποκτά ο άνθρωπος με τη γέννησή του.
Ας μοιραστούμε τόσο τις λύπες όσο και τις χαρές αυτού του κόσμου, απλώνοντας παντού το φως της ειρήνης και της φιλίας.
Ας ενωθούμε όπως ενώνονται οι ακτίνες σ’ *ένα κέντρο για να συναντήσουμε το μοναδικό Θεό — το ζωοποιό κέντρο των πάντων!*

Η Κραυγή της ψυχής

Το ποίημα αυτό γράφτηκε και απαγγέλθηκε με την ευκαιρία του Τρίτου Παγκόσμιου Συνέδριου Θρησκειών, στο οποίο προέδρευσε ο Sant Kirpal Singh Ji, στο Δελχί, το 1965.

’Άκουσε Συ τη σπαρακτική κραυγή της ψυχής,
Που σφαδάζει από αγωνία και θρηνεί γιατί επιθυμεί την ένωση με Σένα.

Επικρατεί λοιμός και πόνος
Και σύννεφα απελπισίας θολώνουν το πνεύμα του ανθρώπου.

Οι άνεμοι και οι τρικυμίες σβήνουν τη λάμπα
Κι’ έτσι από δω και πέρα στ ου φωτισμένου ανθρώπου το μονοπάτι πέφτει το σκοτάδι.

Η ανθρωπότητα πασχίζει να κατακτήσει τους πλανήτες,
Αλλά κανείς δεν ανακάλυψε το βότανο που ανακουφίζει.

Κανένας δεν μοιράζεται τη δυστυχία του άλλου,
Τίποτα δεν γιατρεύει την ανθρώπινη καρδιά.

Το πανίσχυρο και “άτομο” μάγεψε την ανθρωπότητα και η ψυχή έχασε τη λάμψη και τη δόξα της.

Καίγεται η γη από την κρύα φλόγα του πολέμου,
Χαλάσματα και σήψη έχει γεμίσει όλος ο κόσμος.

Το ανθρώπινο πνεύμα μαραζώνει μέσ’ τη θανατερή αρπαγή του ατσαλιού
Και μεταβάλλεται σ’ ένα σωρό κόκκαλα που σπάζουν.
Σε Σένα, Ω Θεέ της Χάρης, ο κόσμος στρίβει τα μάτια του,
Γλύτωσέ τον από την εξαφάνιση τούτη την κρίσιμη ώρα.

Κάνε η ενότητα και η αγάπη να πρυτανέψουν σ' όλα τα επίπεδα της Δημιουργίας
Κι' οι διαλεχτοί Αγγελιοφόροι Σου να κηρύξουν τη θεία αγάπη.

Μόνο η αγάπη τυλίγει τις καρδιές όπου κι' αν είναι,
Όπως γεμίζει το άρωμα των λουλουδιών τους κήπους.

Όλοι οι άνθρωποι σ' αυτή τη γη αξίζουν το ίδιο Και κατευθύνονται προς ένα στόχο, κοινό για όλους.

Ένας είναι ο Διδάσκαλος και προσφέρει τον τρυγητό σε όλους
Κι' όλα τα μάτια παίρνουν Φως από Εκείνον.

Όλα τα ποτάμια ξεκινούν από μία κοινή πηγή,
Αλλά φαίνονται τόσο διαφορετικά, καθώς πλημμυρίζουν τη γη με τ' αφρισμένα τους κόμματα.

Έτσι καθώς όλοι είμαστε παιδιά γαλουχημένα από την ίδια μάνα γη,
Οφείλουμε αφοσίωση στο Θείο Ουράνιο Πατέρα.

Είμαστε τα πλάσματά Του και είναι ο Κύριός μας
Είναι ο Κύριος των πάντων και μεις λατρεύουμε Αυτόν και μόνο.

Αφού λοιπόν μεθούμε από το ίδιο θεϊκό κρασί, ας ενωθούμε με αγάπη
Μπορεί το χρώμα του δέρματός μας να διαφέρει, όμως είμαστε όλοι ίδιοι στην καρδιά.

Όλες οι τσακμακόπετρες ανεξάρτητα από το σχήμα τους, ανάβουν την ίδια φωτιά,
Όλες οι αγελάδες, άσπρες, καφετιές, γκρίζες και μαύρες, δίνουν το ίδιο άσπρο γάλα.
Ο καθένας κρατά ένα αλλιώτικο μέτρο στο χέρι του,
Όμως όλοι είναι ίσοι στην ταβέρνα της ζωής.

Ας πλησιάσουμε μεταξύ μας κι' ας προχωρήσουμε με αγάπη, ενωμένοι·
Όσο πιο μεγάλα είναι τα βάσανα, τόσο πιο ενωμένοι πρέπει να είμαστε.

Μαζί θα ξεπεράσουμε την πρόκληση του χρόνου
Και θα μάθουμε όλοι ν' ανάβουμε τον πυρσό της αγάπης·
Ας ενωθούμε όλοι στ' Όνομα του Θεού
Και ας σώσουμε τ' ανθρώπινο γένος από τον ξεπεσμό του πνεύματος.

Ας βρούμε το φάρμακο που θα μας γλυτώσει από τον ατροχό της ζωής»,
Α ς γεμίσουμε όλο το είναι μας με αγάπη που με τρόπο αλχημικό θα μας κάνει θείους.

Αυτή η ελπίδα της ένωσης πυρώνει τις καρδιές μας Αλλά δεν ξέρουμε τον τρόπο να την πραγματοποιήσουμε

Ω Θεέ! Οδήγησέ μας, στο σωστό το δρόμο, δώσε μας κουράγιο ·
Βοήθησέ μας να ζήσουμε με τα ιδανικά του Μεγάλου Διδάσκαλου.

Ένωσέ μας με μια αγάπη που να κατακλύζει όλες τις δραστηριότητες της ζωής μας,
Κάνοντας αυτή μας τη ζωή μια μουσική συμφωνία γλυκιά και απαλή.

Η ψυχή σπαράζει για τη χαραυγή, που θα γελάσει σε κάθε κουρασμένο οδοιπόρο,
Και για το θείο φως που θ' αγκαλιάσει όλο το Σύμπαν.

Διδάσκαλε του Φωτός και της Ζωής.

Το ποίημα αυτό γράφτηκε προς τιμή του Sant Kirpal Singh το 1960

Ω Φίλε της ανθρωπότητας, Εσύ μας οδηγείς στο δρόμο της ειρήνης.
Ω Φως του κόσμου, Εσύ φωτίζεις κάθε ψυχή.
Εσύ έχεις γεμίσει όλους με την αγάπη τον Θεού Και λάμπουν τα πρόσωπά τους με θεία δόξα.

Όλοι αυτοί που αγαπάνε το Θεό παίρνουν σοφία από Σένα,
Το σώμα και η ψυχή ζούνε αρμονικά μαζί χάρη σε Σένα.
Ο κόσμος περιμένει να λουστεί, με ευδαιμονία από Σένα,
Γιατί Εσύ φέρνεις γαλήνη κι' ανακούφιση στις σπαραγμένες τους καρδιές.

Τώρα που ο κόσμος έχει μαραθεί μέχρι τη ρίζα του,
Κι οι άνθρωποι είναι βουτηγμένοι στην απελπισία και την απογοήτευση,
Εσύ τον 'φερες μήνυμα ελπίδας στη γη απ' το Θεό εκεί ψηλά
Ένα μήνυμα κοινό για την οικογένεια του Ανθρώπου.

Εσύ ήρθες στη γη σε διαφορετικούς τόπους και χρόνους Κι' ακόμα ποτίζεις με τη ζωοδότρα Σον βροχή, το ίδιο, όλους τους ανθρώπους.
Η κούραση και η απελπισία του κόσμου σ' αγγίζει μέχρι τα μύχια της καρδιάς Σον,
Κι' ήρθες εδώ, ντυμένος με την ανθρώπινη σάρκα για να υποφέρεις τα δεινά μας.

Μπροστά στη σεβαστή Σου παρουσία, οι αμαρτίες σκορπίζονται σα φύλλα φθινοπωρινά
Και η γαλήνη τ' ουρανού αγκαλιάζει όλη τη γη απ' άκρη σ' άκρη.
Είσαι η πανάκεια για όλες τις αρρώστιες που μολύνουν την ψυχή
Και διώχνεις από μακριά το σκοτάδι της άγνοιας.

Είθε να ζούμε πάντα κάτω από τη σκιά της άγιας Σου σκεπής
Και είθε να συνεχιστεί παντοτινά η ένδοξη βασιλεία Σου!
Είθε το όλο θεία χάρη βλέμμα Σου να πέφτει πάνω μας νύχτα και μέρα
Και είθε να είμαστε πάντα γεμάτοι απ' αυτό το θείο ελιξίριο!

Ταγμένος στην υπηρεσία του ανθρώπου, Εσύ συνέχεια πασχίζεις
Γιατί Σου είναι αδύνατο να μένεις ασυγκίνητος στον ανθρώπινο πόνο.
Η πεμπτουσία της διδασκαλίας Σου είναι η μοναδικότητα της ζωής
Και Σύ είσαι που ενώνεις όλα τ' ανθρώπινα πλάσματα με τα δεσμά της αγάπης.

Το Σύμπαν μ' όλα του τα σχήματα κι' όλα του τα χρώματα είναι ένα.
Εσύ είσαι η εκδήλωση του Ανεκδήλωτου.
Γνώστης πραγματικός σ' ότι έχει σχέση με τον Οίκο του Πατέρα,
Είσαι ένας απέραντος ωκεανός αγάπης που μας προσφέρει αιώνια ζωή.
Συ έφερες τη Βασιλεία του Θεού στη γη Και μας μύησες στα μυστικά του Υπερπέραν.
Ο Sawan σου χάρισε όλες τις θείες Του ιδιότητες Και σύ κάνεις ορατά, τα αόρατα έργα του Θεού.

Όλα τα πλάσματά Σου έχουν μεθύσει με θεία αγάπη Και η ψυχή διαποτίστηκε σ' αυτή την αγάπη κι' ελευθερώθηκε απ' όλα της τα δεσμά.
Πότιζε μ' ευτυχία όλους τους λαούς της γης Και οι φανοί της αγάπης Σου ας φωτίζουν όλους τους τόπους λατρείας τους.

Είσαι ενσάρκωση του Λόγου και η αγάπη είναι το μόνο δείγμα Σου.

Τό μήνυμά Σου είναι το μήνυμα που αιώνες τώρα κηρύσσει η Ινδία.
Σ' έστειλε ο Θεός για να μπορεί να εκδηλώνει το Θέλημά του στον άνθρωπο
Και να τον λυτρώνει από το φόβο του θανάτου.

Συ οδηγείς την ανθρωπότητα προς το γλυκό Ουράνιο Φως
Και ο κόσμος σε λατρεύει σαν Αυθεντία που έρχεται από ψηλά.
Όλοι όσοι από Σένα μέθυσαν σου τραγουδούν παιάνες, Αγαπημένε Διδάσκαλε
Είθε να εξακολουθείς να τους ευλογείς με τα γεμάτα θεία μέθη μάτια Σου.

Το ελιξίριο της ζωής που προσφέρεις, μεταμορφώνει αυτή την τιποτένια ζήση,
Δίνοντας στον άνθρωπο την αρμονία που είναι ικανή να τον μεταβάλλει σε άγγελο.
Είθε η ευσπλαχνία Σου ν' απλώνεται σ' όλους αυτούς που έρχονται κοντά σου!
Είθε να μπορέσει ο διψασμένος, να σβήσει τη δίψα του με το "Ύδωρ της Ζωής"'.

Ας πιούμε ελεύθερα μέσ' απ' αυτό το βλέμμα Σου που ζωογονεί τη ψυχή
Κι' ας μεταφέρουμε το μήνυμα της Αγάπης στα πέρατα του κόσμου!
Ας υψωθούν αυτές οι προσευχές μας που βγαίνουν μέσ' από τη ψυχή ψηλά στον ουρανό,
Ώστε Εσύ που ζεις αιώνια, να οδηγείς τον άνθρωπο στο δρόμο του Θεού!

Ω Θεέ! Άφησε το φως της ευσπλαχνίας Σου να σκεπάζει την ταβέρνα μας
Και άφησε το θείο τρυγητό του Kirpal να ρέει αιώνια!

Συγχαρητήρια

Αυτό το ποίημα απαγγέλθηκε στο Δελχί στις 6 Φεβρουάριου 1969 με την ευκαιρία του εορτασμού του Αδαμάντινου Ιωβηλαίου, του Sant Kirpal Singh Ji.

Ας υψώσουμε τα χέρια για να ευχαριστήσουμε τον Κύριο,
Αφού ο Φύλακας της ταβέρνας Του κερνά τόσο απλόχερα το θείο τρυγητό,
Που όποιος τον γευτεί πλημμυρίζει από Ουράνιο Φως.
Οι πύλες τ' ουρανού ανοίγουνε γι' αυτόν και χορεύει γεμάτος έκσταση.

Όλη η πλάση λάμπει από το Φως της δικής Σου Ζωής Και το άγιο Φως που εκπέμπεις μας ανυψώνει και μας εξευγενίζει.
Φέρνει μαζί του το άρωμα από τον κήπο του Κυρίου.
Ω! Περίμενε λιγάκι κι απόλαυσε την πνοή της αύρας τ' ουρανού.

Η χαρακτηριστική Σου ρήση πλημμυρίζει την ταβέρνα με μαγεία
Κι όλοι φαίνονται απ' άκρη σ' άκρη ακατανίκητα μαγνητισμένοι απ' αυτή:
«Να' σαι καλός, να κάνεις καλό, να γίνεις έναν.
Αυτό είναι το κοσμοσωτήριο μήνυμα που ενέπνευσε την Οικογένεια του Ανθρώπου ν' ακολουθήσει το Μονοπάτι της Ένωσης.
Αυτό είναι το πλούσιο δώρο που πήρες από τον Sawan το Γενναιόδωρο.
Και που σου το 'χει φέρει από καταβολής κόσμου,
Έτσι ώστε να επιζήσει μεσ' από Σένα, μέχρι τη συντέλεια του κόσμου
Κι' ο άνθρωπος ευλογημένος με Θεία Γνώση, να μπορεί να ζει για πάντα ευτυχισμένα.

Μέσ' απ' τη Χάρη Σου οι ανθρώπινες καρδιές εξακολουθούν ν' ανθίζουν
Και να στέλνουν την ευωδιά τους μέσ' την απέραντη θάλασσα της ζωής.
Εσύ έκανες τον άνθρωπο να μη φοβάται τις στεναχώριες αυτής της γης
Και να ζει μέσ' την πνευματική Σου αύρα σε τέλεια ειρήνη και αρμονία.

Όλη η ανθρωπότητα σε περιβάλλει με τρυφερό σεβασμό Κι' όλοι είναι έτοιμοι να θυσιαστούν στο βωμό της αγάπης Σου.
Είθε το λάβαρό Σου να μένει ψηλά και πάνω από τους θορύβους του κόσμου
Και να έχουμε για πάντα ευκαιρίες να γιορτάζουμε την έλευσή Σου στη γη!

Παρακαλώ μ ' όλη μου την καρδιά να ζεις ανάμεσα μας μέχρι το τέλος του κόσμου
Και να μας γεμίζεις μ' ευδαιμονία μέχρι το τέλος.
Παντοτινά να τραγουδάς για μας το μήνυμα της αγάπης Σου για τον άνθρωπο
Και μεις να 'ρχόμαστε στα Άγια Πόδια Σου διψασμένοι για το νέκταρ της αγάπης.

Είθε να μας εξαγνίζεις από τα πολλά μας αμαρτήματα Και να μας μυείς στα μυστικά της ζωής για πάντα!
Είθε ο ψεύτικος κόσμος να γίνει ένα λιμάνι αιώνιας ευδαιμονίας
Κι' η Βασιλεία των Ουρανών να εγκατασταθεί σε τούτη τη γη!

Ας ανθίσει η γη με φρέσκα και γλυκά τριαντάφυλλα Και το Φως τ' ουρανού ας λάμψει σε κάθε ανθρώπινη καρδιά! Είθε τα «φορτισμένα λόγια Σου» να φέρουν ευδαιμονία σε κάθε ανήσυχη ψυχή
Κι' οι νότες απ᾽ το τραγούδι Σου για την ειρήνη να τυλίξουν το θλιμμένο κόσμο!

Α ς τυλιχτεί η ανθρωπότητα στα μεταξένια δεσμά της αγάπης Κι ᾽ ας ζήσουμε όλοι μέσ᾽ τη λιακάδα της δόξας Σου!
Όλες οι πίστες, οι δοξασίες και τα θρησκεύματα ας βρουν κοντά Σου ανακούφιση
Κι ο άνθρωπος ας είναι ευτυχισμένος σαν άνθρωπος ότι κι' άν είναι!

Είθε η Σκέπη Σου να προστατεύει πάντοτε ετούτη τη γη Κι᾽ αυτή η ταβέρνα Σου να δοξαστεί όλο και περισσότερο! Είθε πάντοτε Εσύ να μας καλλιεργείς την ουσία της αγάπης και της ειρήνης Και να μας χαρίζεις την ουράνια ευδαιμονία που δεν γνωρίζει τέλος!

Πρωτοστάτης στο Καραβάνι της Αγάπης
(Mahatma Gandhi)

Αυτό το ποίημα γράφτηκε το 1969 με την ευκαιρία του εορτασμού των 100 χρόνων από τη γέννηση του Mahatma Gandhi και μεταδόθηκε απ' όλους τους ραδιοφωνικούς σταθμούς της Ινδίας

Φίλοι, το ασθενικό παρουσιαστικό
Και η αδυναμία των άκρων
Γιατί σας κάνουν να θρηνείτε
Αφού η ψυχή είναι ο κυρίαρχος του κόσμου;
Όσες φορές η δύναμη του υλισμού Συγκρούστηκε με τη δύναμη της πνευματικότητας Η πρώτη κατέρρευσε σα πύργος χτισμένος πάνω στην άμμο.

Ένας σκελετός από κόκκαλα, μια χούφτα πηλός Που οι χοντροί γρανιτένιοι τοίχοι δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν.
Το μαγικό άγγιγμα του χεριού του
Μπορούσε να μετατρέψει τις μυτερές λόγχες σε βλαστάρια σταριού.
Μπορεί ποτέ να νικηθεί ο ήλιος από τη σκοτεινή νύχτα;

Είσαι η Ψυχή των βασανισμένων ψυχών της γης,
Των εκατομμυρίων γυμνών και πεινασμένων,
Των ανήμπορων απελπισμένων ανθρώπων,
Της χήρας που άρπαξε το σύντροφό της η φλόγα του πολέμου. Του πόλεμου για την ανεξαρτησία
Η φλόγα δεν μπόρεσε να συντρίψει αυτή την ισχυρή ψυχή, Όπως ο βαρύς βράχος δεν μπορεί να λιώσει το τρυφερό βλαστάρι.

Είσαι ο πολεμιστής που τα δίνει όλα στο μεγάλο αγώνα
Που περιφρονεί το θάνατο σ' ένα άνετο κρεβάτι
Όταν έρθει η ώρα αδειάζει μέχρι τον πάτο την κούπα του θανάτου
Και προτάσσει το περήφανο στήθος του στις θανάσιμες σφαίρες.

Είσαι ο λάτρης της μη βίας,
Ο πρωτοστάτης στο καραβάνι της αγάπης!
Το αίμα Σου έβαψε το χώμα,
Και σα λάδι θα χύνεται σ' αμέτρητα λυχνάρια
Που θα φωτίζουν και θα δείχνουν το μονοπάτι
Καθώς το καραβάνι θα προχωρεί.

Το Ελιξίριο της Αγάπης

Αυτό το ποίημα γράφτηκε και απαγγέλθηκε στην «Τέταρτη Διάσκεψη των Παγκόσμιων Θρησκειών» που έγινε στο Δελχί το 1970.

Πώς έγινε κι' οι άνθρωποι απομακρύνθηκαν ο ένας απ' τον άλλο
Και η αγάπη, η ενωτική αυτή δύναμη δεν υπάρχει πια;

Πως έγινε και αχούμε γύρω μας την κλαγγή των όπλων Κι' ανάβουν τα αίματα των ανθρώπων από απληστία και πόθο;

Πως έγινε και εξαφανίστηκαν απ' τη γη η Ειρήνη και η Αλήθεια
Και τα λουλούδια χάσανε τον ανθό και την ευωδιά τους Και η ανθρώπινη ζωή έγινε πραγματική κόλαση σε τούτη εδώ τη γη;

Αλίμονο! Ο άνθρωπος έγινε θύμα των ανακαλύψεών του Κι' η επιστήμη κατευθύνει εναντίον του την ενέργεια που υπάρχει μέσ' την ύλη.
Ετοιμάζεται να κατακτήσει την Αφροδίτη, το Δία, τη Σελήνη Και ονειρεύεται να φτάσει στα ουράνια ύφη που βρίσκεται ο ήλιος.

Οπλισμένος με την δύναμη του "ατόμου" μεγαλώνει και γερνάει δυνατός
Και της ψυχής το πέταγμα μένει τρεμουλιαστή σκιά πάνω στον τοίχο.

Παρασυρμένος απ' την πλημμυρίδα του κέρδους, της δύναμης, της αφθονίας,
Καλλιεργεί τις ζωώδεις του δυνάμεις, μαγεμένος απ' τις ηδονές των αισθήσεων
Και αποκλειστικά ασχολείται στο να αποκόβεται απ' τις πραγματικές ρίζες της ζωής του.

Ας αφήσουμε αυτές τις αργυρόηχες σκιές να φύγουν απ' τη γη
Κι' ας χτίσουμε ένα νέο κόσμο με νέες ελπίδες και νέες επιθυμίες
Ας καλλιεργήσουμε την αγάπη στις καρδιές των ανθρώπων
Κι' ας περπατήσουμε όλοι στο Μονοπάτι της Αγάπης Το Μονοπάτι που μας δείχνουν σε κάθε εποχή οι μεγάλοι του πνεύματος,
Το αγιασμένο Μονοπάτι από το μεγάλο Διδάσκαλο Sawan, Το φωτισμένο Μονοπάτι από το Φως του Kirpal Έτσι ώστε να ταξιδεύουμε όλοι μαζί ευτυχισμένοι σα μέλη στο ίδιο καραβάνι.
Και να ζούμε ειρηνικά — την Εσωτερική ειρήνη της ψυχής
Και να πλησιάζουμε σαν τις πεταλουδίτσες που πάνε στο φως, το Φως του Πατέρα,
Με μάτια φορτωμένα από αγάπη μεθυσμένα από τη Θεία Αγάπη
Αγάπη που αναβλύζει μέσα κι' έξω από κάθε πόρο του σώματος.
Ας χορέψουμε χαρούμενοι όλοι εμείς οι μέθυσοι που πίνουμε με τα ποτήρια γεμάτα από μεθυστικό κρασί.
Είτε στα Διβάνια του Δελχί είτε στα Πέρσικα παλάτια.
Ας σβήσουν των ανθρώπων οι διαφορές, ας σβήσουνε για πάντα
Κι' ας γεμίσει ξανά η γη λουλούδια σα μέρα γιορτινή Κι' ας απαλλαγεί πια ο κόσμος απ' το φόβο, τις καταιγίδας και το άγχος
Κι ας ζουν οι άνθρωποι σε διαρκή χαρά με την αγάπη του Θεού μέσ' την καρδιά τους
Και τότε θα έχουμε ένα ουρανό στη γη, κάτι για το οποίο τόσο φλογερά προσευχόμαστε.

Σε Ανάμνηση

Αυτός είναι ένας φόρος τιμής που δόθηκε στις 13 Απριλίου 1970 στο Δελχί, στη γλυκεία ανάμνηση της μητέρας του ποιητή που ενώθηκε με την Υπερψυχή στις 3 Απριλίου 1970.

Αγαπημένη Μητέρα, η καρδιά μου είναι βαριά και λυπημένη.
Με την αναχώρησή σου για πάντα απ' το φυσικό επίπεδο Το
ένδυμα της αγάπης κουρελιάστηκε.
Με την καλοσύνη του Κύριου, του Sawan,
Έγινες ένας απόστολος ανθρώπινης καλοσύνης.
Η συντροφιά του Διδάσκαλου,
Σε έκανε ένα ιδανικό και αγνό πλάσμα.
Ήσουν μια ιδανική σύζυγος μια ευγενική μητέρα,
Η προσωποποίηση της Αλήθειας, της Ευλάβειας και της
Πνευματικότητας.

Με ανέθρεψες περιβάλλοντάς με με στοργή
Και με διαπότισες με σοφία και παιδεία.
Οι γλυκές σου λέξεις μου έμαθαν κοινωνική συμπεριφορά,
Φώτισαν το μυαλό μου,
Κι' ακόνισαν τη διάνοιά μου.
Το πνεύμα της αγάπης τ' απόκτησα απ' την ευγενική σου φύση
Και η καρδιά μου έμαθε την τέχνη ν' αγαπά την
ανθρωπότητα.
Η αγάπη είναι η πανάκεια για όλα τα κακά»
Εσύ μου έμαθες το χρυσό αυτό κανόνα.
Ευλόγησες πραγματικά το μικρό παιδί σου με τη σοφία της
ζωής.
Αλίμονο! Τι έπαθα! Έχασα τώρα τη στοργή σου,
Το βλέμμα σου που εξαγνίζει, την ακτινοβολία σου που
εξευγενίζει.

Ήσουν ένα σύμβολο υπηρεσίας και θυσίας.
Όταν ο κόσμος ήταν λυπημένος, μοιραζόσουν τη βαθειά του λύπη.
Ήσουν ευγενική και ταπεινή σ' όλους τους συγγενείς και φίλους.
Έζησες σύμφωνα με το θέλημα του Διδάσκαλου Κι ' υπηρετούσες χωρίς ιδιοτέλεια το φτωχό και τον πονεμένο. Θυσίασες όλες σου τις ανέσεις και τα υπάρχοντά σου Για την πίστη,
Στην υπηρεσία των πολλών.
Δεν είχες ενδιαφέρον ν' αποκτήσεις αγαθά Και ζούσες για να υπηρετείς το Διδάσκαλο.
Παρ' όλο που μέρα με τη μέρα όλο εξασθένιζες,
Το πνεύμα παρέμενε αδάμαστο,
Γιατί η μυστικιστική φλόγα μέσα σου ήτανε πάντα δυνατή και ζωντανή.

Ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη σου,
Έκλεισες τα μάτια σου κι' έγινες ένα με το Διδάσκαλο.
Η ακτίνα απορροφήθηκε από τον ήλιο κι' έγινες ένα με το Λόγο.
Ήσουν ευχαριστημένη και στην καρδιά και στην ψυχή,
Τώρα που σου αποκαλύφτηκαν όλα του κόσμου τα μυστήρια. Το φως ενώθηκε με το Φως.
Καθώς το πνεύμα σου πετά ψηλά προς τους ουρανούς Και στέκεσαι αντίκρυ στον Κύριο,
Άφησες με χαρά το σώμα σου Και γνώρισες τη σωτηρία με τη Χάρη του Θεού.
Ο Διδάσκαλος σ' αποχαιρέτησε μ' ένα χαμόγελο,
Όπως είχε κάνει με τον Πατέρα Του, τη μητέρα και τ' αδέλφια Του.
Άφησες κληρονομιά στον κόσμο ένα μήνυμα:
((Είναι η αγάπη για την ανθρωπότητα Ή ου χαρίζει την αθανασία».

Πέρασες απ’ αυτό τον κόσμο το θνητό,
Όπως περνά η ευωδιά μέσ’ την κοιλάδα του θανάτου.
Ο γλυκός σου χαρακτήρας, η ευγενική σου συμπεριφορά, Μας έμαθα πως ν’ αγαπάμε κάθε ζωντανό πλάσμα.
Ο θάνατος απλά άνοιξε ένα καινούργιο κεφάλαιο στη ζωή σου.
Για τους φωτισμένους, είσαι στην αιώνια ζωή.
Η απαλή δροσερή αύρα τ’ ουρανού Φυσά για σένα στην Αιώνια Διαμονή σου.
Παρ’ όλο που δεν βρίσκεσαι μαζί μας στο φυσικό επίπεδο Η σιωπηλή φωνή της αφοσίωσής σου υπάρχει ακόμα Κι’ οι ευλογίες που μας έδωσες θα μείνουνε για πάντα.

Η Προσωποποίηση της Θείας Αγάπης

Αυτό το ποίημα που έχει τέσσερα μέρη γράφτηκε για τον εορτασμό της επιστροφής τον Αγαπημένου Διδάσκαλου στην Ινδία ύστερα από το τρίτο ταξίδι του σ' όλο τον κόσμο και απαγγέλθηκε στο Δελχί στις 6 Φεβρουάριου 1973

Τι ευλογημένη μέρα για τους μεθύστακες της ταβέρνας,
Όταν ο Θείος Οινοχόος εκδήλωσε τον εαυτό Του.
Στον ήχο της σάλπιγγάς Του ο ταλαιπωρημένος κόσμος σχηματίζει ένα καραβάνι
Κι' Αυτός το οδηγεί στον τόπο του προορισμού του.

Δίδαξε τους ανθρώπους το μάθημα της Παγκόσμιας Αγάπης Κι' έχει την Εντολή να τους ενώσει ώστε να γίνουν ένα.

Η Θεϊκή Του λάμψη πλημμύρισε τον κόσμο Και
λάμπει ανάμεσά μας σαν Ήλιος.

Η ποδιά Του είναι γεμάτη από λουλούδια με διαφορετικές ανταύγειες
Και είναι ένας αληθινός κηπουρός στον κήπο που 'ναι η γη.
Ο Ήλιος της Πνευματικότητας ανάτειλε ψηλά Για να
ξυπνήσει τις ψυχές απ' το βαθύ τους ύπνο.

Καλωσορίζεις τις πνευματικές συγκεντρώσεις Συγκεντρώσεις που όλο και περισσότερο μεγαλώνουν τις τελευταίες δυόμιση δεκαετίες.

Στη μνήμη του Διδάσκαλου Σου έφτιαξες ένα Ashram Κι εκεί το Φως της Αγάπης και της Αλήθειας λάμπει μέρα - νύχτα.

Τρεις φορές ταξίδεψες σ' όλο τον κόσμο για μια Αποστολή Ειρήνης,
Με τη θαυματουργή λαμπάδα του Δασκάλου Σου να χύνει φως ολόγυρα.

Με τις διδασκαλίες και τις υποδείξεις Σου ζωντάνεψες τη Δύση
Τη Δύση που 'ναι βουτηγμένη από τα νύχια ως την κορφή στις υλικές απολαύσεις.
Ανακάλυψες στους Δυτικούς το σκοπό της ζωής
Και τους έλυσες τις απορίες που είχαν σχετικά με το μυστήριο του Θανάτου.

Ξαναζωντάνεψες για μια ακόμα φορά την αρχαία δόξα της Ινδίας
Και οι ανήσυχες καρδιές βρήκαν γαλήνη στα Πόδια Σου.

Ένωσες τις ανθρώπινες ψυχές με την Υπερψυχή Κι' ο κόσμος έγινε πλουσιότερος απ' τον πνευματικό Σου πλούτο.

Ω Σύντροφοι! Είμαστε όλοι τυχεροί
Που έχουμε τον Οινοχόο και πάλι ανάμεσά μας.
Μετάδωσε το μήνυμα της Αγάπης και της Ειρήνης,
Αυτός ο φίλος και ο Αληθινός Οδηγητής στο Μονοπάτι.
Αφού άναψε το Φως του θεού σ' όλες τις ανθρώπινες καρδιές
Επέστρεψε στο λίκνο του στην Ανατολή.

Το μήνυμά Του είναι αυτό της Ένωσης, της Φιλίας και της Καλοσύνης,
Γι' Αυτόν ο κόσμος, δεν είναι παρά η οικογένεια του Θεού.

Όλα τα πλάσματα, όπου κι αν βρίσκονται, μοιάζουν σκορπισμένα μαργαριτάρια απ' εδώ και απ' εκεί.
Σπαρμένες χάντρες απ' το κομπολόι της Αγάπης.

Όλες οι διαφορές στις κάστες, το χρώμα και τις πίστες γίνονται σκόνη και στάχτες
Όταν ανάβει μεσ' την ανθρώπινη καρδιά, η Φλόγα του Θεού.

*Έφτιαξε το Ίδρυμα "*Manav Kendra*", ένα κέντρο στην υπηρεσία του ανθρώπου και της γης,*
Που 'ναι ένα πραγματικό σπίτι για τους ηλικιωμένους και τους πονεμένους για να ζουν εκεί ειρηνικά.

Εδώ ο άνθρωπος θα μάθει να υπερβαίνει το σώμα και το μυαλό του
Και να ελευθερώνεται από τις λύπες και τα βάσανα.

Εδώ η Πνευματικότητα θ' αναπτυχτεί σίγουρα και πολύ γρήγορα
Και το Φως του Θεού θα πλημμυρίσει το κάθε τι, μέσα στον κόσμο.

Φίλοι και σύντροφοι που σήμερα είσαστε όλοι συγκεντρωμένοι,
Ας προσευχηθούμε ώστε το Ζωντανό Φως να λάμπει για πάντα.

Είθε να ξεδιαλύνει για χάρη μας όλα τα μυστήρια της ζωής και του θανάτου.
Και να κρατά τον κήπο της γης σε τέλεια ανθοφορία

Είθε τα νεαρά βλαστάρια με τη βοήθεια Του ν' αποκτήσουν ρωμαλέο ανάστημα
Και τα προστατευτικά Του χέρια να μας φυλάνε από κάθε κακό.

Είθε η πλάση ν' αντηχεί απ' τις Ουράνιες Μελωδίες Του Κι' ο κόσμος να ζει με ειρήνη, δύναμη και πληρότητα.

Είθε αυτή η Προσωποποίηση της Αγάπης, να συνεχίσει να οδηγεί την ανθρωπότητα
Και κάθε κακή επίδραση να εξαφανιστεί απ' τη γη.

Είθε οι δυνάμεις του σκότους να διαλυθούν μέσ' το εκτυφλωτικό Φως του Θεού
Και το δικό Του Φως να διατηρεί τη λάμψη του, σ' όλους τους καιρούς που θα 'ρθουν.

Είθε αυτή η Θεϊκή Ταβέρνα να προσελκύσει ανθρώπους απ' όλα τα μέρη του κόσμου
Και το Φως της να φωτίζει τα μάτια ολονών.

Ο Ερχομός του Παγκόσμιου Οινοχόου

Το ποίημα αυτό απαγγέλθηκε στις 6 Φεβρουάριου 1974, κατά τη διάρκεια της πρώτης συνεδρίασης στο «Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου» που έγινε στο Δελχί.

Όπως φυσά ο μυρωδάτος ζέφυρος, έτσι κυλά ο θείος τρυγητός, γιατί
έφτασε ο προάγγελος της άνοιξης.
Με μιά κίνηση του χεριού απ' τον Αγαπημένο Οινοχόο, η ταβέρνα
γεμίζει ήχους και ζωή και το κύπελλο περιφέρεται

Άφησε τους μεθύστακες του κόσμου να χαρούν γιατί τους έφερε σε
μια παντοτινή άνοιξη, μ' ένα κρασί με ωραίο χρώμα και δίχως μέτρο
Με χαρά θα θυσίαζα τον εαυτό μου αφού έμαθα το μήνυμα της
Αγάπης Σου — το μήνυμα που έφερε αληθινούς καρπούς.

Εσύ είσαι ο πραγματικός οδηγός στο Μονοπάτι της Αλήθειας, το
Φως του Θεού και η ψυχή της πίστης, που άπλωσε στα πέρατα του
κόσμου το μήνυμα του Sawan.
Η ουράνια προέλευσή Σου είναι τόσο ψηλά που ακόμα κι' ο ήλιος κι'
η σελήνη, γυρίζουν ταπεινά γύρω από Σένα και υποκλίνονται στην
πόρτα Σου.

Όταν κάποτε πιαστεί το πουλί του πνεύματος στην αγάπη Σου,
ελευθερώνεται για πάντα από τα δεσμά του νου και της ύλης.
Στο Μονοπάτι της Αγάπης, έρχεται κάποια στιγμή που με τη θέλησή
τους οι πιστοί πέφτουν γονατιστοί μπροστά Σου.

Όταν οι οδοιπόροι της ζωής βρεθούν μέσα στη θύελλα και στο άγχος του κόσμου, το Όνομα Σου ακατάπαυστα ανεβαίνει στα χείλη τους. Το μήνυμα της αληθινής αγάπης και της ατέλειωτης Χάρης τυλίγει όλη τη γη και μαρτυρεί το Θείο σχέδιό Σου για τη σωτηρία της ανθρωπότητας.

Ω! Γενναιόδωρε Θεέ. Σου πρέπουν ύμνοι, γιατί Εσύ έστειλες ένα ευγενικό εξομολογητή για τους αμαρτωλούς της γης.
Κι ' όλοι οι τόποι της λατρείας σήμερα είναι ντυμένοι με άγια χαρά, καθώς ο καθένας βρήκε καλοκάγαθο σωτήρα.

Α ς διαδοθεί η χαρμόσυνη είδηση στις διψασμένες ψυχές όλου του κόσμου,
Ο Αγαπημένος του Σύμπαντος έφτασε κι' όλοι μπορούν να ρουφήξουν ελεύθερα το εξαγνιστικό βλέμμα Του.

Ω Darshan! Η ουράνια δόξα κατέβηκε στη γη με τη μορφή του Kirpal, για να φωτίσει Ανατολή και Δύση.

Ελεγείο για την Αναχώρηση από το Γήινο Επίπεδο, του Αγαπημένου Διδασκάλου

Αυτό το ποίημα απαγγέλθηκε στο Sawan Ashram, την 1η Σεπτεμβρίου 1974 στην τελετή Bhog για τον Sant Satguru Kirpal Singh Ji Maharaj.

Αυτός που υπήρξε άνθρωπος, επέστρεψε στην πηγή.
Αυτός που κερνούσε το θείο τρυγητό έφυγε.
Αυτός που πάλεψε στον κόσμο για ειρήνη χάθηκε.
Με την αποχώρησή Του σκοτεινιά απλώθηκε
παντού Κι' η γη τυλίχτηκε με μαύρα σάβανα.

Ποιος θ' ανάψει τώρα τη φλόγα της ζωής;
Ποιος θα διδάξει στους ανθρώπους το δρόμο του Θεού;
Ποιος θ' ανακουφίσει τις σπαραγμένες μας καρδιές;
Ο πιο Μεγάλος μας Αγαπημένος έφυγε από μας.
Αλίμονο! Μας άφησε να θρηνούμε το χαμό Του.

Ήταν ο δίχως στέμμα Βασιλιάς της καρδιάς των ανθρώπων
Που 'ψάλε μελωδίες που στάζαν νέκταρ, από το Granth
και από το Κοράνιο.
Ω! Πόσο γλυκά η αγάπη κυλούσε από τα μάτια Του!
Το λαγούτο απ' τη Γκιτά και το Ευαγγέλιο βουβάθηκαν,
Έσπασε το λυχνάρι και σβήστηκε το φως.

Ο άνθρωπος είν ' αυτός που δημιούργησε τις διαφορές στις κάστες και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις.
Όλες οι διαιρέσεις των χωρών και των εθνών απομάκρυναν τους ανθρώπους.
Αυτός έφερε αρμονία εκεί που υπήρχαν διαφορές.

«Ενότητα αντί για χωριστικότητα» ήταν η απάντησή Του
για την αιτία κάθε κακού
Και η θρησκεία του ήταν «το να μοιράζεται κανείς τη θλίψη των άλλων.»

Χάσαμε ένα σίγουρο οδηγό κι' ένα πιστό φίλο Ένα φίλο που στα σκοτάδια της ψυχής μας άναβε Φως.
Αλλά γιατί θρηνούμε αυτό το γήινο αποχωρισμό;
Ο θάνατος δεν εξαφάνισε τον Εκλεκτό.
Άγιοι σαν κι' Αυτόν δεν γνωρίζουν θάνατο.

Στις δοκιμασίες και στις συμφορές στέκονται πάντα πλάι μας οι Διδάσκαλοι
Και μας καθοδηγούν στον προορισμό μας.
Πως θα μπορούσε ο θάνατος να εμποδίσει το έργο Τους; Εκείνος είναι ζωντανός, πιό ζωντανός από ποτέ,
Γιατί να τον θρηνούμε αφού στ' αλήθεια δεν γνωρίζει θάνατο;

Μπορεί να χάθηκε απ' τη φυσική μας όραση,
Όμως στην πραγματικότητα είναι αρωγός μας Και πάντα βρίσκεται ανάμεσα μας.
Μας δίνει το μήνυμα που συχνά επαναλάμβανε,
Το μήνυμα «Της μοναδικότητας του Θεού, της μοναδικότητας του Ανθρώπου και της μοναδικότητας του Κόσμου».

Μας τραγουδά ακόμα το Τραγούδι της Ψυχής
Και χύνει ακόμα πάνω μας την πεμπτουσία της Αγάπης,
Ενώ οδηγεί πάντοτε τις ψυχές προς το Θεό.
Έφυγε από τον κόσμο μέσα σ' όλη Του τη δόξα Και μας άφησε δακρυσμένους να θρηνούμε το χωρισμό.

Σ' όλη Του τη ζωή δεν γνώρισε ανάπαυση.
Στο σπίτι Του και έξω συνεχώς εργαζότανε
Κι' άναβε την αγάπη του Θεού στα στήθια των ανθρώπων.
Πώς μπορεί να σβήσει η δόξα του Sawan;
Πως μπορεί ν' αποτύχει η αποστολή του Kirpal;

Ας υποσχεθούμε ν’ αφιερώσουμε σ’ Εκείνον τη ζωή μας
Καθώς και στο έργο για το οποίο Αυτός ήρθε στη γη.
Σκύβουμε ευλαβικά μπροστά Του — στον Κύριο της Ταβέρνας.
Είθε το μήνυμά Του ν’ απλωθεί σ’ όλη τη γη!
Είθε η έννοια “άνθρωπος” να καταξιωθεί!

Ας μείνουμε πιστοί στους ύμνους της αγάπης Του,
Ας μείνουμε πιστοί στην ανάμνηση του Kirpal,
Ας βαδίσουμε ακριβώς πάνω στα χνάρια Του.
Ας είμαστε αγαθοί και τα έργα μας ας είναι αγαθά,
Κι’ είθε να ενωθεί η ανθρωπότητα, με ειρήνη.

ΒΙΒΛΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

DARSHAN SINGH

The Cry of the Soul Mystic Poetry
The Secret of Secrets: Spiritual Talks
Spiritual Awakening
The Challenge of Inner Space
The Meaning of Christ
The Wonders of Inner Space
Ambassadors of Peace
A Tear and A Star: Mystic Poetry
Love at Every Step

KIRPAL SINGH

The Crown of Life: A Study in Yoga
Godman: Finding a Spiritual Master
A Great Saint-Baba Jaimal Singh: His Life and Teachings
Heart to Heart Talks-Vols. I and II (edited by Malkom Tillis)
Jap Ji: The Message of Guru Nanak
Morning Talks
The Mystery of Death
Naam or Word
The Night Is a Jungle and Other Discourses of Kirpal Singh
Prayer: Its Nature and Technique
Spiritual Elixir, Vols I and II
Spirituality: What It Is
The Teachings of Kirpal Singh
(compiled and edited by Ruth Seader)
The Wheel of Life: The Law of Action and Reaction
A Brief Life Sketch of Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj
God Power, Christ Power, Guru Power
Simran: The Sweet Remembrance of God
Man! Know Thyself

OTHER AUTHORS

The Beloved Master, edited by Bhadra Sena
Classics and Creations: A world of Vegetarian Cooking
Kirpal Singh: The Story of a Saint
compiled and adapted for children; with illustrations
The Ocean of Grace Divine, edited by Bhadra Sena
Portrait of Perfection: A Pictorial Biography of Kirpal Singh
The Saint and His Master, by B. M. Sahai and R. K. Khanna
Seeing Is Above All: Sant Darshan Singh's First Indian Tour
edited by H. C. Chadda.

ORDERING BOOKS

Books listed on the preceding page may be ordered through your bookseller or directly from Sawan Kirpal Publications, Route 1, Box Bowling Green, VA 22421, or Sawan Kirpal Publications, 2 Canal Road Vijay Nagar, Delhi 110009, India.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

DARSHAN SINGH
Η Γοητεία του Εσωτερικού Διαστήματος
Το Μυστικό των Μυστικών
Πνευματική Αφύπνιση
Η Πρόκληση του Εσωτερικού Διαστήματος
Ένα Δάκρυ και Ένα Αστέρι: Μυστικιστική Ποίηση
Πρεσβευτές της Ειρήνης
Αγάπη σε κάθε Βήμα

KIRPAL SINGH
Η Κορώνα της Ζωής: Τα Συστήματα της Γιόγκα
Baba Jaimal: Ένας Μεγάλος Άγιος
Jap-Ji: Το Μήνυμα του Guru Nanak
Το Μυστήριο του Θανάτου
Naam ή Λόγος
Προσευχή: Τα Είδη και η Τεχνική
Τι είναι Πνευματικότητα
Οι Διδασκαλίες του Kirpal Singh (3 τόμοι)
Ο Τροχός της Ζωής
Άνθρωπε Γνώθι Σεαυτόν.

Εξώφυλλο & Επιμέλεια Έκδοσης: Σόνια Ιερωνυμίδη - Κατσουλίδη

Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj (1858-1948): Έκανε τη Surat Shabd Yoga, που ήταν εφικτή για λίγους, να γίνει προσιτή σε όλη την ανθρωπότητα. Προφήτεψε ένα μεγάλο πνευματικό ξύπνημα.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj (1894-1974): Παρουσίασε τα διδάγματα των Διδασκάλων σαν μια τέλεια επιστήμη. Με τρεις περιοδείες σε όλο τον κόσμο και βιβλία που καλύπτουν ολόκληρο τον τομέα της πνευματικότητας, έφερε το μήνυμα της ελπίδας σε κάθε γωνιά της γης. Το 1974, όταν άρχισε το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, είπε πως η χρυσή εποχή της πνευματικότητας έχει ανατείλει.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj (1921-1989): Στη δεκαπεντάχρονη αποστολή του, εγκαθίδρυσε τη Sawan Kirpal Ruhani Mission - Επιστήμη της Πνευματικότητας με 50 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες και βιβλία που έχουν εξηγηθεί σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες. Ήταν ένας φημισμένος μύστης ποιητής και πήρε δύο Βραβεία της Ουρδικής Ακαδημίας για τα ποιήματά του.
Εξήγησε την πνευματικότητα σαν ένα μονοπάτι «θετικού μυστικισμού», στο οποίο επιδιώκοντας κανείς τον πνευματικό του στόχο, ενώ εκτελεί τις εγκόσμιός του υπευθυνότητες, συμβάλλει θετικά στην κοινωνία του και γενικά στον κόσμο. Προτού να αφήσει το γήινο επίπεδο, στις 30 Μαΐου **1989,** ο Sant Darshan Singh Ji εμπιστεύθηκε την πνευματική του εργασία στον Sant Rajinder Singh Ji.

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj (1946-): Συγκάλεσε το Πρώτο Διεθνές Συνέδριο για την Ολοκλήρωση του Ανθρώπου και το Πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο για το Μυστικισμό, τα οποία συνεχίζει να κάνει κάθε χρόνο. Έλαβε πολλές τιμές και επαίνους για την εργασία του για την επίτευξη της εσωτερικής και εξωτερικής ειρήνης μέσω του διαλογισμού.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

http://www.sos.org/el

